

Núm. 35 | Novembre 2010 | Preu 3 euros

faros

Revista d'El Far d'Empordà

Trini Montalvo

HORARIS DE SERVEIS

AJUNTAMENT

Dilluns, dimarts, dimecres i divendres
Matí de 8:30 a 14:00 h.
Dijous tarda de 15:00 a 18:00 h
Alcaldia i secretaria:
Dilluns i dimecres de 10:00 a 13:00 h

SERVEIS SOCIALS

Treballadora social
Educadora social
De dilluns a divendres de 8:00
a 15:00 h. Demanar cita prèvia.

SERVEI D'URBANISME

Arquitecte municipal.
Dimarts 9:30 a 13:00 h
Demanar cita prèvia a l'Ajuntament.

JUTJAT DE PAU

Jutgessa de Pau.
Demanar cita prèvia a l'Ajuntament.

RECOLLIDA TRASTOS VELL

Primer i tercer dissabte de cada mes.

CORREUS

Horari atenció al públic:
de dilluns a divendres de 8:00 a 9:00
hores. Oficina de Correus
de Vilamallà.

CONSULTORI MÈDIC

Metge: **Dr. Jaume Bertran**
Dijous de 9:15 a 12:15 h
De dilluns a divendres localitza-
ble, veure telèfon.
Infermera: **Dolors Golobardes**
Dijous.
Domicilis de 9:00 a 11:00 h
Consultori d'11:00 a 13:00 h
De dilluns a divendres localitza-
ble, veure telèfon.
Trucar a l'Ajuntament per con-
tar cita, les receptes van unides
a la visita del metge, per tant
cal demanar cita prèvia.

ESCOLA

Horari acadèmic:
De 9:00 a 13:00 h matí i de
15:00 a 17:00 h tarda.
Servei de menjador:
De 13:00 a 15:00 h tarda.

MISSES

Diumenges i festius a les 10:45 h

CENTRE CÍVIC

Caps de setmana i festius de
15:00 a 23:00 h

TELÈFONS

Ajuntament	972 51 11 08
Fax	972 67 36 05
Serveis socials	972 67 70 50
	972 50 30 88
Dr. Jaume Bertran	972 67 19 41
	619 71 24 19
Infermera Dolors Golobardes	972 15 62 16
	618 64 64 99
Escola	972 67 00 88
Parròquia Mn. J. Pratdesaba ...	972 50 03 31
Mossos Esquadra	088
Policia Nacional (Figueres)	972 67 75 60
	091
Guàrdia Urbana (Figueres)	972 51 01 11
Bombers	085
Creu Roja (Figueres)	972 67 29 39

Emergències mèdiques

Ambulància	061
C.A.P. Ernest Lluch	972 67 76 31
C.A.P. Figueres sud	972 11 03 13
Servei cita prèvia C.A.P.	902 11 14 44
Hospital de Figueres	972 50 14 00
Emergències	112
Clínica Santa Creu	972 50 36 50
Hospital Dr J. Trueta	972 20 27 00
Protecció civil	972 20 34 35
Consell Comarcal Alt Empordà ..	972 50 30 88
Renfe (Figueres)	972 50 46 61
Estació autobús (Figueres)	972 67 33 54
Diputació Girona	972 18 50 00

AUTOBÚS ESCOLAR E.S.O. I.E.S. CENDRASSOS 2010/2011

Sortida: El Far 8.50h matí - Arribada: dilluns, dimarts i dijous 18.15h tarda
Arribada: dimecres 14.15h tarda i divendres 15.00h tarda

FESTES LOCALS D'EL FAR D'EMPORDÀ

Festa d'hivern: Cap de setmana més proper a Sant Martí (11 de novembre)
Festa d'estiu: Primera quinzena de juny.

HORARIS SARFA

	401	403	401	403		403	401	403	401
Figueres	6:30	13:30	18:10	20:45	Bellcaire	6:30			14:50
El Far	6:40	13:40	18:20	20:55	L'Escala	6:40	07:40	15:00	19:30
Fortià	6:53	13:53	18:33	21:08	Viladamant	6:50	07:50	15:10	19:40
Riumors	6:57	13:57	18:37	21:12	L'Armentera	7:00	08:00	15:20	19:50
La Bomba	7:03	14:03	18:43	21:18	St. Pere Pesc.	7:05	08:05	15:25	19:55
Vilacolum	7:05	14:05	18:45	21:20	Vilamacolum	7:13	08:13	15:33	20:03
Vilamacolum	7:07	14:07	18:47	21:22	Vilacolum	7:15	08:15	15:35	20:05
St. Pere Pescador.	7:15	14:15	18:55	21:30	La Bomba	7:17	08:17	15:37	20:07
L'Armentera	7:20	14:20	19:00	21:35	Riumors	7:23	08:23	15:43	20:13
Viladamant	7:30	14:30	19:10	21:45	Fortià	7:27	08:27	15:47	20:17
L'Escala	7:40	14:40	19:20	21:55	El Far	7:40	08:40	16:00	20:30
Bellcaire		14:50		22:05	Figueres	7:50	08:50	16:10	20:40

403 Diari de dilluns a diumenge

401 Dissabtes diumenges i festius

SUMARI

Sumari / Editorial	pàg. 03
L'ajuntament informa	pàg. 04
Impremta Pagès	pàg. 06
Els grups de l'escola	pàg. 09
L'article d'experimentació	pàg. 11
La matança del porc a l'escola	pàg. 12
Projecte masos	pàg. 13
Les veremes a l'escola	pàg. 14
Alguns flaixos de les nostres activitats	pàg. 15
Article de l'AMPA	pàg. 16
Taflic	pàg. 19
Això si que és difícil Teresa	pàg. 20
Un petó	pàg. 21
Can Tuies	pàg. 22
Targeta postal i El Far d'Empordà	pàg. 23
Descoberta d'un Àlbum amb 43 imatges de l'Exposició agrícola de Figueres del 1906 a l'Erato.	pàg. 25
El Far: Poble mirador	pàg. 26
La Pireta	pàg. 27
Excel·lent cum Laude a Laura Bartolomé	pàg. 31
Rere els murs	pàg. 33
Nom, renoms i malnoms	pàg. 34
Reforma de la Llei de transit	pàg. 36
Antroponímia	pàg. 38
Un cometa ens visita per Sant Martí	pàg. 40
Reciclatge	pàg. 42
Les festes d'estiu i d'hivern	pàg. 44
L'arribada del patge reial	pàg. 45
Curs de fotografia	pàg. 46
Carnaval 2010	pàg. 47
Taller de cuina infantil	pàg. 49
Playback infantil	pàg. 50
TV3 ens visita i El Far visita TV3	pàg. 51
Nit de poesia 2010	pàg. 52
Taller de costura	pàg. 54
Taller de memòria	pàg. 55
Un viatge a Port Aventura	pàg. 56
Any de neu, any de bé de Déu	pàg. 57
Una esquida a ple estiu	pàg. 58
La muntanya	pàg. 60
Jeroglífics	pàg. 61
Dibuix de la Tardor	pàg. 62
Posa't a prova	pàg. 63
Receptes de cuina	pàg. 63
Programa de la festa	pàg. 66

PORTADA: Foto Trini Montalvo

CONTRAPORTADA:

"El Far d'Empordà"

Nevada 2010

EDITA I PATROCINA:

Ajuntament d' El Far d'Empordà.

Àrea de Cultura.

IMPRIMEIX: Impremta Pagès

EDITORIAL

Us presentem a continuació el número 35 de la revista FARUS. Com ja haureu pogut comprovar, l'edició d'enguany fa una menció especial a un fet poc comú a les nostres contrades; la nevada del mes de març. Per aquest motiu hem volgut dedicar la portada i la contraportada a les imatges que molts de vosaltres ens heu fet arribar per poder-les exposar durant la festa major. Algunes d'aquestes estampes són realment curioses i capten racons i escenes poc identificables del nostre poble.

Si bé és veritat que la revista intenta reflexar les principals activitats que s'han desenvolupat al poble durant l'any, també cal remarcar els articles que destaquen fets curiosos com el de l'exposició de l'any 1906, el del malnom de les cases d'El Far o els articles de caire informatiu com per exemple el que fa referència al lloc on s'edita aquesta mateixa revista.

D'alguna manera, la revista FARUS ens permet apropar-nos a fets que ocorren al nostre entorn o senzillament expressar la nostra opinió davant d'un fet puntual.

Desitgem que el número que enceteu sigui del vostre interès i encoratgem als que encara no hi heu participat a provar-ho al proper número. Segur que tots teniu coses interessants per comentar.

Si durant l'any voleu enviar-nos qualsevol dada, suggeriment, article, opinió, recepta... o el que creieu convenient, us podeu posar en contacte amb nosaltres a través dels nostres correus electrònics:

Marta Ferrés: sife-argila@hotmail.com

Eva Roca: joaneva23@gmail.com

Esther Jofre: ejofre@teleline.es

Rosa M Moret: rmoret2@xtec.cat

Moltes gràcies a tots per endavant.

La comissió redactora

Amb el suport de:

Ajuntament del
Far d'Empordà

Diputació de Girona

L'AJUNTAMENT INFORMA

En el darrer any l'Ajuntament d'El Far ha contribuït a una sèrie de fets bé, com a promotor o com a col·laborador, dels quals en aquest espai us fem ressò dels més importants que considerem que tots vosaltres heu de tenir coneixement.

Aquests fets són els enumerats a continuació:

1) S'han realitzat les obres per a la substitució de la xarxa d'aigua potable al veïnat de l'Oliva.

2) S'han començat les obres del Casal d'Avis i dispensari. El conjunt consta d'un edifici i una plaça pública. La superfície de la plaça, considerant la coberta de l'edifici i l'espai de viabilitat, és de 383,01m². Us adjuntem una imatge per fer-vos una idea del que serà aquest nou espai municipal.

3) L'àrea de joventut del CCAE ha proporcionat al nostre Ajuntament la col·laboració d'un tècnic de Joventut, amb el qual ja hi ha hagut una reunió el mes de juny amb els joves del poble. En aquesta reunió, entre d'altres temes, es van tractar les necessitats dels joves farencs i les possibilitats reals tant de l'Ajuntament com del CCAE.

Una d'aquestes necessitats **que els joves** tenen i que van demanar és **un lloc on poder trobar-se i realitzar les seves activitats**. En aquest aspecte s'ha concedit **provisionalment el primer pis del centre cívic** on podran disposar d'aquest espai en horari d'obertura del bar ja que en aquest indret s'ha de compartir amb altres activitats lúdicoeducatives.

4) S'ha aprovat definitivament el Projecte d'obres "Eliminació de la flora invasora al riu Manol i recuperació de la vegetació de la ribera".

5) S'han realitzat les obres de rehabilitació de l'exterior del centre cívic, les quals s'han finançat amb el Pla "E" del fons estatal d'inversió local.

6) Dintre de la creació de la xarxa de miradors, el CCAE ha col·laborat en la elaboració del que correspon a la nostra població. S'ha creat a l'església de Sant Martí i és un dels deu que hi ha a la comarca. En aquesta obra també han col·laborat l'obra social de "La Caixa" en conveni amb la Diputació de Girona.

7) S'ha posat en funcionament la depuradora d'aigües residuals.

8) S'ha concedit, a través del programa Viure al poble, que està finançat per la Generalitat i per fons europeu, una subvenció de 487.115€ pel projecte de dinamització econòmica de l'entorn del centre d'estudi i interpretació del paisatge (rectoria), això permetrà treballar per reformar el nucli antic. Aquesta subvenció s'ha concedit només a set municipis gironins.

9) Properament s'instal·larà un "parc urbà i itinerari saludable". L'objectiu és fomentar l'hàbit de la pràctica físicoesportiva saludable a totes les edats de la nostra població.

10) Pel que respecte a activitats que ha organitzat o ha col·laborat l'Ajuntament en aquest període de temps han estat les següents:

a) Taller de la memòria, el qual continua sent un gran èxit de participació.

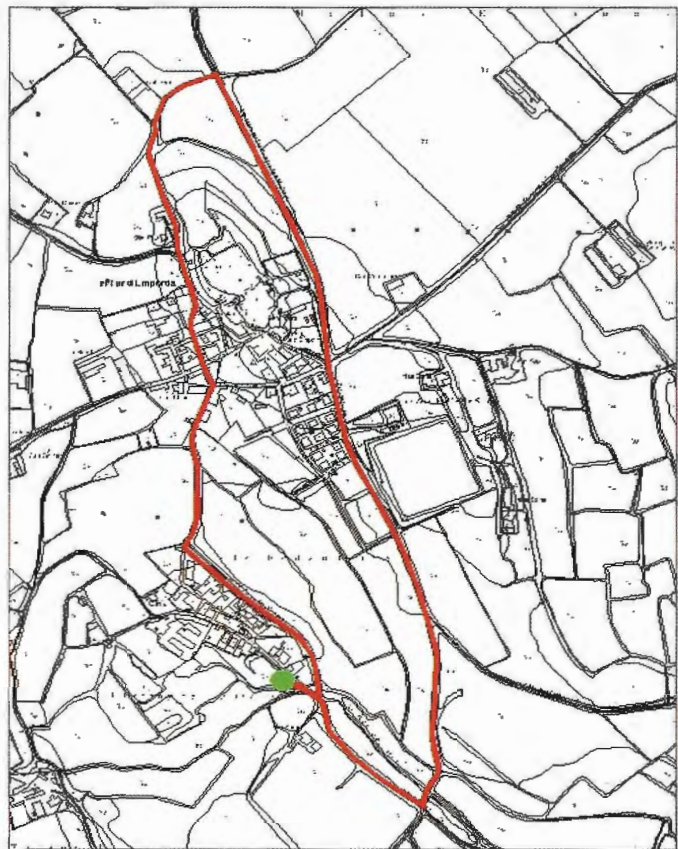
b) Gimnàstica adreçada als majors de 65 anys.

c) Aeròbic

d) Curs Fotografia

e) Curs costura

f) Curset de cuina

■ Parc de salut

■ Itinerari de salut: 3.325 m.

11) En col·laboració amb el Departament de salut s'han ofert dues xerrades informatives, sobre com s'han de fer servir els inhaladors (adequat maneig i tècnica d'aquest) i com s'ha de conservar, mantenir, etc, la farmaciola domèstica.

L'Ajuntament agraeix d'una manera molt significativa l'esforç, voluntarietat i la imaginació a la redacció de la revista, comissió de festes i totes les persones que treballen pel nostre poble.

EL FUNCIONAMENT DE LA

Escrit per: Aina Arbusà, Mireia Casademont i Arnau Sirvent.

La Impremta Pagès és la que imprimeix la nostra revista. Està situada al municipi d'Anglès, a la comarca de la Selva. Aquesta indústria gràfica ocupa uns 2500 m², i està formada per quatre departaments: maquetació, impressió, manipulació i el pati amb el transport. Hi col·laboren 48 treballadors.

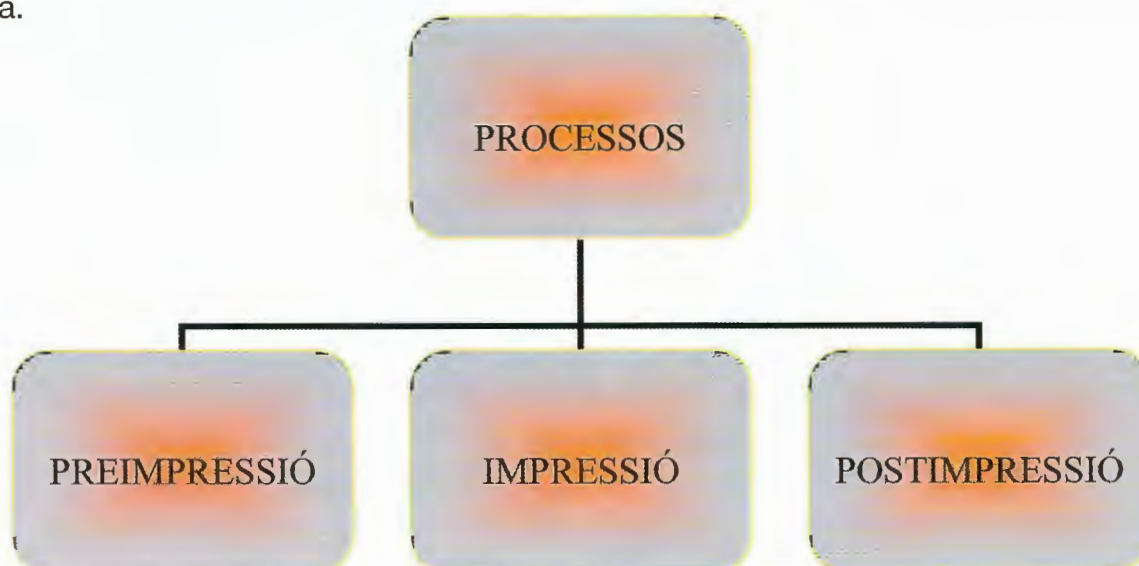
L'empresa va ser fundada per Francesc Pagès Puigdemont, l'any 1943, fa més de 65 anys. El negoci ha passat per tres generacions. Els actuals caps són: Josep Pagès (fill del fundador), la seva esposa Paquita, i els seus tres fills: l'Anna, l'Eduard i l'Albert.

Està ubicada en un polígon industrial, tot i això està envoltada d'arbres (un petit bosc). Durant la nostra visita a la impremta ens han atès l'Albert, l'Eduard i l'Anna (néts del fundador). Ens han tractat molt bé i ens han ensenyat les instal·lacions d'una manera clara i ordenada.

PROCESSOS A SEGUIR PER FER UNA REVISTA

Primer de tot, s'ha de tenir un client i s'ha de dissenyar la revista. Després es negocia el preu i la comanda.

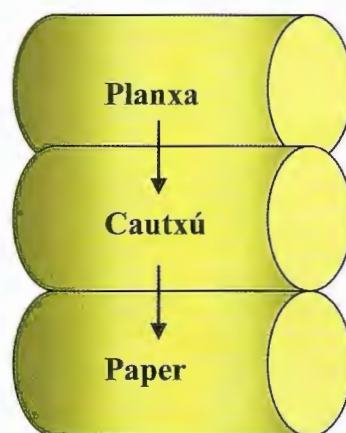
PREIMPRESSIÓ

En aquest procés, s'ha de maquetar la revista. En maquetar-la, compaginen les pàgines per imprimir en els ordinadors. Després imprimeixen les pàgines en unes plaques digitals formades per un material metàl·lic. Aquestes maquetes, anomenades planxes, contenen un nombre de pàgines i cadascuna té un color determinat. Estan formades pel sistema CMYK (Cyan Magenta Yellow black), que són els colors pigment que creen tots els altres. Cada planxa conté un d'aquests colors del sistema, i després s'ajunten totes les planxes, una sobre l'altra, i, com que cadascuna conté solament els caràcters d'un mateix color de la pàgina, en posar-les juntes, formen la pàgina sencera.

IMPRESSIÓ

Tal com el seu nom indica aquest procés consisteix en reproduir un text sobre el paper. Les planxes passen a unes màquines que imprimeixen el paper. Aquestes màquines tenen quatre seccions, cada una per un color CMYK. A cada màquina hi ha tres rodets. Al de dalt, hi ha la planxa. En els llocs escrits, aquesta planxa té un fi relleu que detecta la màquina, en aquest relleu, la màquina hi posa la tinta i als espais en blanc, aigua. La tinta de la planxa passa al rodet de baix, on hi ha cautxú, i del cautxú, passa a l'últim rodet, on hi ha el paper i es tinta.

La fotografia és la representació gràfica de com s'imprimeix dintre d'una de les grans impressores, aquesta és la primera part, n'hi ha una per a cada color.

Esquema dels rodets de dintre la màquina

El paper passa per cada una de les seccions de la màquina. Quan surt completament de la màquina, ja té tota la tinta i les pàgines ja estan impreses. Cada apartat de la màquina té diversos tons d'un mateix color. El to del color es regula amb unes màquines, semblants a ordinadors.

POSTIMPRESSIÓ

Aquest procés fa tot el que ve després de la impressió.

El paper es retalla i es perfecciona amb unes màquines. Una altra s'encarrega d'agrupar les pàgines en plec que contenen un nombre de pàgines variables. En cas de ser un llibre, els plecs es posen un al costat de l'altre i s'encola. En cas de ser una revista, els plecs es posen un dins de l'altre i es grapa. Aquestes dues accions les fa una màquina.

Finalment s'enquadernen amb un mecanisme. S'entrega la comanda i el client es pot donar per satisfet.

OPINIÓ PERSONAL:

Es nota que és una empresa familiar perquè entre ells, es tracten de tu a tu, i s'avenen molt. Tenen un tracte molt directe amb els seus clients i ens han acollit molt bé. La maquinària és molt nova i eficaç. Ens va impressionar el moviment dels treballadors i el funcionament de la impremta. Ens van rebre molt amablement i ens va agradar molt la visita.

ELS GRUPS DE L'ESCOLA

CURS 2010-11

Us presentem els grups d'alumnes que aplega l'escola CEIP EL FAR D'EMPORDÀ durant el curs escolar 2010-11.

CLASSE DELS JOGLARS (P3 i P4): Ona, Mercedes, Judit, Sílvia, Maria, Joan A., Miguel, Guillem, Jan, Abigail, Ízan, Oleguer amb la senyoreta Raquel.

CLASSE DELS CAVALLERS

(P5): Jesús, Ainhoa, Laia S., Emma, Sandra, Estela, Oriol, Adrià, Laia J., Nil, amb les senyoretes Janine i Rosa Maria.

CLASSE DELS REIS I LES REINES (CI):

Berta, Gisela, Esther, Marta, Xavier, Hugo, Pau, Daniel, Laia, Nahiara, Mariana, Nerea, Paula, Abel, Oriol, Xènia amb les senyoretes Anna Maria i Sandra i l'ajuda de l'Elena.

CLASSE DELS MAGS I LES BRUIXES (CM): Nico, Anna, Laura, Lili, Emma, Aida, Carlos, Adrian, André, Àlex, Mònica, Marc, Jaume, Marta amb la senyoreta Laura.

CLASSE DELS CASTELLS (CS): Maria, Esther, Xènia, Marina J., Marina S., Eva, Cristina, Pedro, Álvaro, Èric, Guillem, Martí, Anna, Nerea amb la senyoreta Elisabet.

A LA CLASSE DELS JOGLARS APRENEM TOT EXPERIMENTANT I MANIPULANT!

El joglar Cerverí de tant en tant ens planteja tot un seguit d'experiments relacionats amb els aliments que a tots ens agrada molt de fer. Hi colaborem com veritables científics i ens sorprenen molt els resultats. Mireu-los vosaltres mateixos!

EXPERIMENT DE LA CAPIL·LARITAT: L'api ha absorbit la pintura de color vermell i groc.

EXPERIMENT DEL MIDÓ: Amb la tintura de iode hem esbrinat quins aliments contenen midó. Ens ha sorprès que aquests es taquessin de blau.

LA MATANÇA DEL PORC A L'ESCOLA

Durant el mes de març els nens i nenes de l'escola vam fer botifarres simulant la matança tradicional del porc que fins fa ben pocs anys es feia a cada casa. La Núria del mas d'en Bordes ens va venir a ajudar i va portar tota la maquinària per embotir. Al matí vàrem pastar les botifarres de sang, de fetge i les de carn crua. A la tarda, amb la senyoreta Anna M del mas Vidal, vàrem embotir la pasta amb les màquines manuals i vàrem coure les botifarres al perol. Tots vam poder participar activament en algun moment.

La Núria del mas Bordes i l'Anna M del mas Vidal en ple procés d'elaboració de l'embotit.

PROJECTE MASOS

Durant el passat curs escolar els alumnes del CEIP El Far van entrar a la convocatòria de beques que cada any treu a concurs el Centre de Serveis i Aprenentatge amb seu a Barcelona. L'estudi que la nostra escola va presentar girava entorn de la vida als masos del nostre poble. El projecte va ser escollit d'entre més d'un centenar d'altres treballs d'arreu de Catalunya.

Durant tot el curs, els alumnes de primària van realitzar sortides als masos i van elaborar un acurat treball de recerca històrica i de memòria oral que va quedar plasmat a final de curs en una magnífica exposició, una gravació, una taula rodona i un desplegable que l'ajuntament va fer arribar a cada casa del poble per tal de tenir-ne un record.

Els alumnes van visitar gairebé tots els masos que encara estan habitats. Van estudiar el seu origen, les tasques que s'hi desenvolupen i varen observar el bestiar i la maquinària de què disposen.

No cal dir que des de l'escola hem agraït sincerament la implicació de totes les famílies, la gent dels masos, l'AMPA i l'Ajuntament per la col·laboració que sempre ens van mostrar. Un treball d'aquestes característiques demana molt d'esforç per part de totes les parts implicades per tal que el resultat sigui òptim.

Els diaris locals també es van fer ressò de la feina feta a l'escola i la implicació dels veïns del poble. El dia de la inauguració de l'exposició, la taula presidencial l'encapçalà en Josep Guix del departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Diputació de Girona, que va fer una xerrada entorn del món de la pagesia, com es vivia abans i de la importància dels masos entesos com a unitats socioeconòmiques. També vam comptar amb la presència de la dissenyadora dels plafons i del desplegable, la Teresa Sinyol. L'ajuntament clogué l'acte amb un pica-pica que es va oferir a tots els assistents.

Les fotos són de la fotògrafa Conxi Molons

LES VEREMES A L'ESCOLA

Tot just iniciat el curs, la família Teixidor-Mayolas ens va convidar a fer veremes amb ells en una de les últimes vinyes que queden al nostre poble. Al matí, els més menuts de l'escola vam anar a la vinya per ajudar a collir. Bé, més aviat vam anar a menjar i a degustar alguna picapolla, moscats i negres. Tots vam poder observar com s'aboquen a les semals i després es quitxen amb la massa. La Sílvia, en Jaume i en Pere ens van explicar tot el procés i no vam poder estar-nos de pujar al remolc del tractor mentre en Pere treballava.

A la tarda, els alumnes de primària vam anar a casa d'en Guillem i la Maria. La Sílvia ens va explicar tot el procés que segueix el raïm des que arriba procedent de la vinya fins que es converteix en vi. També vam aprendre els noms de tots els estris relacionats amb la producció del vi.

Actualment la família de can Teixidor encara el·labora aquest producte de manera tradicional, per la qual cosa vam poder observar com funciona una premsa com les d'abans.

Finalment, el most extret de la premsada es diposita a les bótes que té en Jaume al seu celler particular. Quinze dies després s'hauran de tapar hermèticament. Hauran de passar forces mesos abans no puguem beure el vi ja que el most ha de fermentar durant aquest temps.

ALGUNS FLAIXOS DE LES NOSTRES ACTIVITATS

TENIM SORT!

Tenim sort! és l'article que es va publicar a la revista de la ZER Canigó del juny d'enguany. Des de la revista de la ZER, cada any, es demana a les AMPA de les quatre escoles que en formen part (Cabanes, El Far, Vilabertran i Vilamallà) que escriguin quatre ratlles de l'AMPA i la seva relació amb l'escola. Aquest any, que una part de la Junta de l'AMPA donàvem el relleu a uns altres pares (de fet, mares!) vam fer aquest article que teniu més avall: ens va semblar un bon comiat expressar algunes de les idees que ens han acompanyat durant el temps que n'hem format part.

Crec sincerament que tenim un model d'escola magnífic i que tots els qui pertanyem a aquesta comunitat educativa som uns privilegiats. L'article que llegireu pretén recollir aquest sentiment que —majoritàriament— compartim tots els pares i mares que hem triat l'escola del nostre poble per als nostres fills.

TENIM SORT!

Tenim sort! La nostra escola funciona perquè hi ha un equip de mestres que ensenyen a partir d'un projecte pedagògic clar i ben elaborat.

Tenim sort! La nostra escola compta amb una AMPA que col·labora amb els mestres sempre que cal, que s'implica en el projecte d'escola fins allà on és de la seva competència i que treballa en benefici dels nens i nenes de l'escola.

Aquest curs, la Junta de l'AMPA es renova i això suposa nous reptes. **També en això tenim sort:** hi ha pares disposats a dedicar part del seu temps i el seu esforç per continuar millorant la tasca de l'associació de mares i pares.

Tenim sort! Si la nostra escola existeix és perquè hi ha pares i mares que confien en el projecte educatiu de l'escola d'El Far i hi inscriuen els seus fills i filles. Sabem que l'escola primària juga un paper fonamental en el futur dels nostres fills. Els nens i nenes, els de la nostra escola i també els de qualsevol altra escola, inicien un nou camí de formació quan comencen la seva escolarització; és en aquesta etapa quan tenen en els pares i en l'escola els seus màxims referents. Per això és fonamental que uns i altres caminem en una mateixa direcció: els infants ens prenen com a guia i amb el nostre ajut arriben a definir la seva pròpia personalitat.

Coneixeu aquesta cançó?

*Ningú no comprèn ningú,
però nosaltres som nosaltres
i sabem allò que és bo:
sentir el sol damunt la cara
i estimar-se de debò,
i trobar-se viu encara
i cantar sense cap to.
[...]*

*Ningú no comprèn ningú,
però nosaltres som nosaltres
i sabem la veritat:
que la terra no és partida
com un mapa mal pintat,
que això és una mentida
de molt mala voluntat.*

Segur que ja heu endevinat que són estrofes de Ningú no comprèn ningú, una cançó de La Trinca.

En sentir-la cantar pels nens i nenes de la Coral Taflic —la coral de l'escola d'El Far, dirigida magníficament per l'Albert Massip— i parar esment en allò que diuen, pren un nou significat.

D'entrada, es tracta d'escoltar i no pas de sentir: com a pares, sovint sentim els fills però no sempre els escoltem; quan ho fem, ens adonem que tenen un caràcter propi i l'estan modelant; que els pares hem d'ajudar-los en la seva formació personal, però que no podem fer-ho sols i necessitem l'ajuda dels seus mestres. Tots volem el millor per als fills però, com a pares, no hem de voler decidir ni qüestionar les decisions dels mestres, que són els experts en l'educació intel·lectual dels nens. En termes generals, de la mateixa manera que ningú no pot substituir-nos a l'hora de tenir cura dels nostres fills, d'estimar-los, de fer-los feliços i d'educar-los en valors, com a pares tampoc hem de qüestionar l'opinió acadèmica dels mestres. Uns i altres hem de col·laborar per obtenir el millor pels nostres fills: podem equivocar-nos, però hem de saber rectificar.

Tenim sort perquè mestres i pares aprenem cada dia gràcies a l'exemple dels fills!

Els nostres fills, com tots els nens, saben —d'una manera innata— allò que és bo i es prenen la vida amb senzillesa (que no amb simplicitat). Per a ells, n'hi ha prou amb petits (que de fet són grans) detalls quotidians com sentir el sol damunt la cara amb tot el que això implica. Som els pares que, a vegades, no els comprenem i els tapem el sol amb prejudicis absurds i diversos.

Cada nen és conscient de la seva realitat, sap la veritat, i l'accepta amb naturalitat perquè des de l'escola també es viu amb normalitat la casuística de cada alumne/a. Els pares hem d'aprendre dels nostres fills: ells escolten els pares i escolten els mestres però si constatessin que —en algun moment— uns i altres caminem en direccions oposades pel que fa a aspectes fonamentals, entendrien que ningú no comprèn ningú, i el que és més important, tampoc a ells.

Tenim sort perquè els nostres fills poden ensenyar-nos a escoltar i a comprendre!

Intentar fer creure el que no és, és una mentida de molt mala voluntat. Sovint ens omplim la boca de termes com ara empatia, intel·ligència emocional... Fins i tot recorrem, aleatòriament, a criteris pedagògics i els utilitzem com a comodí: només en fem ús quan ens afavoreixen. Assegurem que totes les decisions que prenem són pel bé dels nostres fills, però no sempre ens posem al seu lloc: els hem preguntat si volen fer activitats extraescolars? Sabem si, realment, els agrada molt anar als casals quan no hi ha escola? Per què ens exclamem quan tenen un dia de festa que nosaltres no tenim? Per què ens queixem tant de les vancances escolars? Tots tindrem respostes diverses a cada qüestió (amb més o menys raó depenent de cada situació familiar) però, si som sincers amb nosaltres mateixos, reconeixem que totes les respostes se simplifiquen en és que no sé què fer-ne, del meu fill. I s'imposen de nou les nostres conveniències per damunt de les dels fills.

Tenim sort perquè els nostres fills ens ensenyen a tornar-nos més altruistes !

En el marc de les escoles rurals, un luxe per a pares i fills, la comunicació es fa més fàcil i fluïda. L'AMPA, representant els pares, té com a objectiu col·laborar —que no interferir— en el bon funcionament de l'escola i aportar l'esperit crític però constructiu necessari per millorar. Són els mestres, i no els pares, que saben com han de tirar endavant el projecte pedagògic i què necessiten. Els mestres responsables no acaben la seva feina quan s'acaba l'horari lectiu dels nostres fills. Hi ha una feina prèvia i una altra de posterior, que no veiem però imprescindible pel bon funcionament de l'escola. Igualment, com a pares, hem de continuar a casa la tasca d'educar els fills i no delegar qualsevol responsabilitat a l'escola.

Tots sabem que amb els recursos —humans i materials— del Departament d'Educació a les escoles rurals, no n'hi ha prou per garantir una bona qualitat educativa. I aquí, és on les AMPA rurals podem jugar un paper fonamental sempre que escoltem la veu de l'escola. Treballar en benefici de l'escola és millorar l'educació que reben els nostres fills. No podem perdre'ns en discussions demagògiques i estèrils que no depenen de pares ni de mestres, i que s'acaben decidint en despatxos massa allunyats de les escoles, sense tenir en compte criteris pedagògics ni la realitat de les aules. Els pares ens acabem comportant com ells, que no tenim ni idea del dia a dia a l'aula perquè no és la nostra especialitat i tenim una visió fragmentària i sovint esbiaixada de la tasca docent.

Tenim sort perquè l'AMPA i l'escola treballem per uns mateixos objectius!

No hem volgut dibuixar un món de color de rosa (que no existeix ni en els contes dels nostres fills i filles!), sinó verbalitzar allò que inconscientment tots pensem com a mares i pares: que els nostres fills i filles són els eixos fonamentals de la nostra vida. És cert que ho donem tot pels fills però no ho és menys que ells ens recompensen a cada pas i a la seva manera, que és sempre particular i individual. **Tenim sort!**

Esther Renart Prat
Membre de la Junta de l'AMPA (Curs 2009-2010)

TAFLIC!

Aquesta paraula d'admiració empordanesa dóna nom al cor infantil que, des del mes de febrer i cada dissabte, reuneix una quinzena de nens i nenes del poble per treballar la veu i l'expressivitat musical.

El projecte d'engegar un grup coral al poble sorgeix de l'Albert Massip, mestre de l'escola durant dos anys i integrant del grup Cor de Teatre que, recolzat per un grup de pares, continua la feina feta a les classes (culminada el curs 2008-2009 amb un CD escolar gravat als estudis MusicLan d'Avinyonet).

Taflic! no és un grup coral com els que coneixem. Primer de tot, el repertori és fet a base de cançons tradicionals però alhora temes de cantautors o de pop-rock. Per altra banda, les cançons no solen ser mai a cappella sinó que estan acompanyades per guitarra i piano. El grup també es distingeix, i sembla que sorprèn, per ser un cor amb posada en escena, és a dir, que a cadascuna de les cançons hi trobem expressió i moviment corporal.

La presentació oficial de Taflic! va tenir lloc el dissabte 12 de juny, al centre social d'El Far ple de gom a gom, i amb una acollida i crítica molt important per part del públic assistent —la gran majoria familiars i veïns del municipi—. El concert el va continuar el cantautor de versions Miquel del Roig.

Més tard, Taflic! ha col·laborat també a la Nit de Poesia del 26 d'agost i ha estat convidat a la Festa Major de Vilafant, en un concert especial i lluït, celebrat a l'església de Sant Cebrià.

*Text d'Albert Massip. Mestre de música i director de TAFLIC
Fotos de Conxi Molons*

AIXÒ SÍ QUE ÉS DIFÍCIL TERESA...

Eloi Sánchez i Roger Arbusà

Quan ens van donar tan trista notícia ens va afectar de valent. Quantes coses ens van passar pel cap, quanta tristesa i quanta buidor... La Teresa ja no hi era.

No ho podíem entendre. Bé, tampoc és que ara puguem entendre per què ha pogut passar una cosa així que ha afectat a tanta i tanta gent i ha arribat a la part més profunda del nostre cor.

Quantes hores passades junts, tant a l'estiu com a l'hivern. La Teresa sempre ens va ajudar, animar i encoratjar; esperant-nos amb el seu somriure i amb l'amabilitat que tant la caracteritzava.

A casa seva, sempre hem tingut les portes obertes, ha estat una gran professora i també una gran amiga. Sempre estava al corrent de les nostres necessitats acadèmiques i coneixia els nostres punts febles i també les nostres virtuts. Ella, així, sabia moltes vegades com treure el millor de nosaltres.

Quan ens costava molt qualsevol cosa, ella sempre deia: «Això no és pas tan difícil», però ara aquesta lliçó tan cruel de la vida sí que ho és de difícil.

Hem perdut una gran persona, amiga i professora... amb una gran qualitat humana. Hem estat alumnes teus, i amb tu hem après molt, però no només a nivell escolar sinó que també ens has ensenyat a lluitar pel que volem aconseguir i al cap i a la fi, el valor de l'esforç.

Amb aquest humil escrit, Teresa, et volem agrair i dir com d'important has estat per a nosaltres i et volem fer saber que sempre estaràs al nostre cor.

Moltes gràcies per tot Teresa, mai t'oblidarem.

Fins sempre.

UN PETÓ

Caterina feia el cafè amb llet davant del diari com cada dia, i com cada divendres dedicava més temps a les estrenes cinematogràfiques. —Ostres! Aquest cap de setmana estrenen Ocean's twelve!! No passa res— es va dir mentre feia l'últim glop i plegava el diari—, ja hi aniré l'altra setmana. Es va mirar el rellotge i es va adonar que feia tard. Va córrer a agafar la maleta i la va carregar al cotxe. Hi va pujar. Amb el mans lliures va trucar a la Núria perquè comencés a baixar que ja arribava. Va pujar al cotxe. Estaven nervioses. Per fi havia arribat el gran dia, per fi marxaven de cap de setmana! Totes tres soles. Sense homes, sense feina, només Roma i elles!! Van aprofitar el Pont de la Puríssima per escapar-se i afrontar els pocs dies que els hi quedaven per arribar a les vacances de Nadal. —A la Dolors la trobarem a l'aeroport mateix, el seu fill ha dit que la deixaria a l'entrada, —li va explicar a la Núria mentre buscava aparcament el més a prop possible de l'entrada de l'aeroport.

Mentre esperen per pujar a l'avió fan un cafè amb llet i la Dolors els explica que el genoll li ha fet la guitza tota la nit, però que està emocionada per tornar a Roma, després de 40 anys. Torna a explicar la història dels vint anys que va viure a Roma mentre pugen a l'avió. La Caterina s'adorm i sent de fons com les seves dues amigues planegen el viatge. Ella és la més jove i no es pensa barallar amb les que podrien ser les seves àvies. Pensa fer cas a tot el que diguin i anar a on vulguin sense protestar. De fet, és la primera vegada que va a Roma, i ja li va bé tenir dues guies expertes. Passen dos dies meravellosos entre ruïnes, edificis, museus, rissottos i... italians! I un vespre de tornada a l'hotel es van aturar a la plaça la República de cop totes tres. A una banda davant d'un d'aquells hotels de luxe que sempre es miraven de lluny, hi estaven instal·lant una catifa a l'estil dels Oscars, amb tanques de seguretat a cada costat i amb una pantalla gegant al davant. La Dolors, que no se'n calla una, va observar tota la gent que treballava buscant el que semblava que manava i quan el va trobar s'hi va acostar i amb el seu perfecte italià li va preguntar què feien allà. Ell li va explicar que feien la presentació i l'estrena d'Ocean's twelve i, com que en gran part estava rodada allà, hi anaven la majoria dels actors.

L'única cosa que la Caterina i la Núria van entendre va ser George Clooney i Brad Pitt.

Es van quedar aturades i gairebé sense aire mentre la Dolors se'ls hi acostava amb unes targetes a les mans.

Van anar a l'hotel a fer-se una dutxa d'aigua freda i a posar-se la seva millor roba i a les 8 en punt tornaven a ser a la plaça la República. Amb la targeta a la mà i passant per la catifa vermella van entrar fins arribar a les seves butaques acompanyades per una hostessa com si fossin estrelles. Es van asseure impacients. Al cap de mitja hora van veure moviment a l'entrada de la sala, la Caterina es va girar. No s'ho podia creure. Va agafar aire. Tenia el seu ídol, en George Clooney a deu passes d'ella. Passaria pel seu cantó. Si allargava la mà el podria tocar. I com si tingués vida pròpia, just quan passava, la seva mà esquerra li va enganxar la cama. No es podia creure el que havia fet. Estava horroritzada, avergonyida i vermella com una tomata ben madura. Ell es va aturar. Es va girar i es va mirar la mà que li agafava els pantalons. La mà es va moure i va anar al seu lloc. Ell la va mirar als ulls i li va fer un petó suau a la galta esquerra. Es va girar i va seguir el seu camí. La Caterina estava immersa en un núvol.

Un petó d'en George Clooney!

Anna Bardera i Batlle

CAN TUIES: UN MÓN DE PA DE PESSIC.

Dediquem aquest escrit a tota la gent que ens ha donat, dona i ens donarà el suport necessari per dur a terme el nostre projecte. A tots els nostres clients, per les seves comandes així com les seves crítiques (sempre bones) que ens ajuden a millorar dia a dia en la nostra feina.

Tot té un començament:

Ja podem dir que fa temps que nosaltres dues ens coneixem; hem passat de ser conegudes a ser molt bones amigues, hem compartit molts moments a la cuina, preparant pessics per les nostres nenes, i per les nostres reunions i moments d'esbarjo. Ha estat quan ens hem adonat que ens agrada i que juntes podem crear, transformar les nostres receptes i treballar juntes.

Som diferents però ens avenim molt bé i això és un punt molt important, ja que on no arriba una, l'altra pot posar el punt i és per això que hem decidit iniciar l'aventura d'una activitat a la nostra vila, coincidint en una idea, hem posat molta il·lusió i ganes de treballar per tal de poder tirar endavant el nostre projecte "L'art casolà del pa de pessic i del brunyol".

Va ser l'abril de 2010 quan vam començar a moure papers, a fer les adaptacions necessàries a l'obrador de Can Tuies i endavant.... superat el registre sanitari!!

Ens ha costat molt sacrifici poder iniciar aquesta activitat, però no tenim por, tenim ganes de treballar i poder oferir a tots els nostres veïns i clients els nostres productes, fets amb tota la il·lusió i el "carinyo" que se li pot posar a la nostra feina.

Tenim pa de pessic molt variat, productes sense sucre i com no.... el nostre petit producte del qual ens sentim molt orgulloses... el nostres "FAR'S".

Treballem per encàrrec, i anem a les fires d'artesanía de la província de Girona sempre que el temps ens ho permet, però el més bonic és que treballem a El Far d'Empordà.

Visita'ns al FACEBOOK o demana'ns un catàleg.

Gràcies

Carme i Mònica

CAN TUIES

LA TARGETA POSTAL I EL FAR D'EMPORDÀ

La sensació màgica de reviure un passat, potser mai viscut, però que forma part del nostre imaginari particular és una sensació que totes les imatges antigues ens estimulen, ja que ens poden evocar uns records ubicats al temps i a l'espai que són autèntics escenaris de la memòria. Les targetes postals esdevenen la suma d'aquesta idea de retenció a la memòria de situacions i paisatges que a la vegada ens posen en contacte amb persones mitjançant la comunicació escrita.

Les targetes postals neixen com una necessitat d'arribar al gran públic, perquè permeten fer-ho a un preu més barat que les cartes ordinàries. Aquesta iniciativa va sorgir a Àustria el 1869, és a dir, va ser la primera targeta postal editada del món. L'èxit fou molt gran i el 1873 va aparèixer la primera targeta oficial a l'estat espanyol. Portaven una cara reservada al nom i adreça del destinatari, amb el segell de la República Espanyola d'aquell moment i el segell imprès de cinc cèntims; i l'altra cara estava destinada al text escrit. Més endavant, es va autoritzar la incorporació de dibuixos i fotografies sempre que fos a la cara del text a comunicar al destinatari. Els viatgers —que encara no es deien turistes— reclamaven més espai per al text, i per evitar escriure damunt les imatges, la targeta postal pateix una transformació en el seu format. En una cara hi ha la fotografia, que ara ocupa tot l'espai, i l'altra queda dividida en dos parts: una per a les dades personals i l'altra pel text. Són les targetes postals que avui coneixem.

Durant les primeres dècades, les postals només tenien una funció merament testimonial, de salutació. El seu ús motivat per la tarifa reduïda, no tenia especialment en compte la qualitat fotogràfica, però el talent d'alguns fotògrafs com Àngel Toldrà Viazó —conegut per les inicials ATV—, Lluçia Roisin, Domènec Bosch, Valentí Fargnoli, per citar els més coneguts, va canviar aquesta tendència. La població d'El Far d'Empordà no era gaire alta comparat amb els primers llocs

INSPAI- Diputació de Girona.

d'estiueig de la Costa Brava on es pot endevinar un marcat potencial de persones desitjoses de comunicar a parents i amics de les seves estades i visites estivals, ja que tenia censats 327 habitants, —194 a El Far i 73 a l'Oliva— en començar el segle XX, que pujaren a 371 trenta anys més tard —202 al poble, 74 a l'Oliva i 95 habitants a masos del terme—. Només tenim coneixença de l'edició de tres targetes postals del poble, en concret va ser el fotògraf Valentí Fargnoli que cap als anys vint o poc abans va retratar dues instantànies de l'església parroquial en conjunt i una altra de l'absis. Totes tres són en blanc i negre i no hi apareix cap persona, ja que, sense dubte, el fotògraf va quedar captivat per la situació enlairada de l'església de Sant Martí dins de la plana altempordanesa,

INSPAI- Diputació de Girona.

INSPAI- Diputació de Girona.

com a edificació fortificada d'una nau amb absis de planta rectangular i el campanar de cadireta format per tres grosses i sòlides pilastres. Tot l'edifici presentava un aparell de carreus ben escairats però amb un allisat massa curós.

Valentí Fargnoli i Iannetta va néixer a Barcelona el 1885, i morí el 1944 a Girona, però els seus pares eren italians. Havia treballat de fuster i també havia viscut a l'Argentina, però en retornar a Girona, va rellevar la botiga de fotografia de Mauri. Les seves primeres imatges publicades a premsa estan datades el 1911, encara que bàsicament es va dedicar a fer còpies fotogràfiques, impreses i fototípias com en gravat al buit¹. Exercia de fotògraf ambulat i després comercialitzava les còpies fotogràfiques. Moltes vegades retolava sobre el mateix negatiu per poder fer tirades més llargues tot i que de vegades ho feia directament sobre el positiu. Al llarg de la seva vida devia haver fet entre 12-15.000 imatges. Lamentablement el seu fons de negatius s'ha anat perdent, una part d'ells es varen malmenar a França on s'havien

traslladat per por a les represàlies franquistes, una altra part la va destruir el mateix Fargnoli per por a una possible repressió, una altra part, que havia comprat Martí, fotògraf de Girona, i que havia començat a comercialitzar es van destruir durant els aiguats a Girona de l'any 1962. Es pot consultar la pàgina d'internet del Centre de la Imatge de la Diputació de Girona —INSPAI— <http://www.inspai.cat> on hi tenen relacionades les imatges que ara reproduïm.

Sorprenentment no s'ha fet cap més targeta postal del municipi de El Far d'Empordà, ja que la seva venda i distribució no tindria gaire mercat.

Erika Serna i Coda

¹ Dolors GRAU FERRANDO. "Fotògrafs i editors a les comarques de Girona (1839-1940)". Girona. Diputació de Girona, 1998.

DESCOBERTA D'UN ÀLBUM AMB 43 IMATGES DE L'EXPOSICIÓ AGRÍCOLA DE FIGUERES DEL 1906 A L'ERATO

Els despatxos de la Societat Coral Erato han guardat durant poc més d'un segle un magnífic àlbum fotogràfic original amb 43 instantànies de l'Exposició Agrícola que tingué lloc durant les fires de la Santa Creu de Figueres de l'any 1906 a diferents indrets de la ciutat, com el claustre de l'Institut Ramon Muntaner organitzada per l'IACSI —Institut Agrícola Català de Sant Isidre—, l'Ajuntament i la Cambra Agrícola de l'Empordà. Segons recull la premsa del moment, acudiren més d'un centenar d'expositors de productes gironins i molts de la nostra ciutat com els vins de l'Empordà, el fabricant de cordes Roig, sabaters Rosa del carrer Forn Baix, terrissers Imbert, manipuladors de suro, fabricants de maquinària agrícola, i altres negocis centenaris.

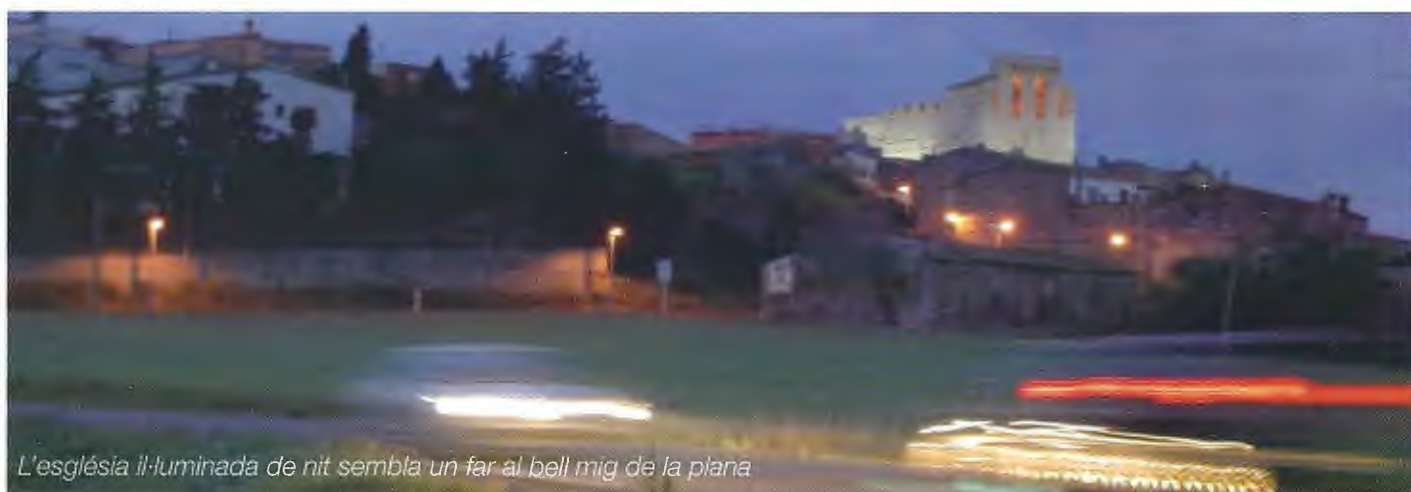
Es tracta d'un llibre ben conservat, folrat en pell on les imatges estan enganxades sobre un suport de cartró i decorades amb una orla cadascuna. El fotògraf autor de l'àlbum és Joan Ramis.

Expositor amb diferents mostres de plantes i de llavors de la “Granja Plaja”, de El Far d’Empordà, al claustre de l’Institut Ramon Muntaner de Figueres. Al centre de la vitrina es pot llegir “Excelentísima Diputación de la Provincia de Gerona. Productos del campo de experiencias agrícolas de Figueras”. Digital. B/N. Autor fotògraf Joan Ramis. Reproducció cedida per l’Arxiu Comarcal de l’àlbum aparegut recentment a la Societat Coral Erato.

Erika Serna i Coba
Arxivera de l'arxiu comarcal de l'Alt Empordà

EL FAR: POBLE MIRADOR

L'església il·luminada de nit sembla un far al bell mig de la plana

La llegenda ens diu que el poble de El Far d'Empordà, en estar situat dalt d'un turó i força proper a marina, havia estat un far que emetia llum per orientar els vaixells. D'aquesta rondalla, el que és ben cert és la situació privilegiada del poble al damunt d'un pujol que emergeix de la plana de l'Alt Empordà.

El fet d'estar enlairat comporta que tot ell sigui un mirador obert als quatre vents, amb excel·lents vistes en totes direccions. El 2009, el Consell Comarcal de l'Alt Empordà, a través del seu projecte Miradors, instal·là un plafó a la balconada de l'absis de l'església de Sant Martí, encarat a la serra de Rodes per tal que els visitants reconeixin les seves muntanyes i el paisatge de la plana agrícola empordanesa que des d'allà s'albira. Juntament amb altres nou atalaiadors d'aquest tipus, el visitant pot aprendre sobre les set unitats paisatgístiques de la comarca.

Una altra talaia de El Far és al cim de la Muntanyeta, en un indret proper a la torre elèctrica, on la Generalitat de Catalunya hi ha col·locat un senyal geodèsic. Així, en aquest punt s'hi han mesurat de manera molt precisa les seves coordenades geogràfiques —o sia la posició— i serveix, juntament amb altres que formen les xarxes geodèsiques, per a fer mapes, prendre dades cadastrals i per a la construcció d'infraestructures; és a dir aplicacions que requereixen càlculs molt exactes del territori.

Com que els vèrtexs geodèsics han d'estar en llocs on puguin rebre els senyals dels satèl·lits sense interferències, aquest de El Far està en un pujol molt esbatanat, amb magnífiques vistes a la Mare de Déu del Mont, el Bassegoda, el Canigó i les Salines. També apareix la ciutat de Figueres a l'horitzó.

Si tenim en compte que el poble de El Far té tan bones perspectives, és lògic que l'Ajuntament vulgui promocionar-lo com a poble-mirador, on els visitants puguin gaudir del magnífic paisatge que s'hi clissa. En conseqüència, ha adquirit l'antiga rectoria que esdevindrà el centre d'interpretació del paisatge, equipament que portarà escolars a fer tallers educatius sobre el paisatge, els seus elements i la necessitat de conservar-lo i millorar-lo entre tots

Josep M Dacosta

'LA PIRETA'

Eva Roca – Marta Ferrés

Una explotació agrícola que va donar feina a molta gent de les poblacions dels voltants de la finca. Qui no ha sentit a parlar del Flit? La base de l'insecticida es cultiva en les terres d'aquesta masia, es tracta d'una planta anomenada piretre de la que se'n treu l'insecticida anomenat piretrina.

Tenim constància que als voltants de l'any 1930 comença a la finca "La Pireta" el conreu de la planta anomenada piretre. Probablement d'aquí ve donat el nom de mas.

El piretre és una planta herbàcia de secà, originària de Kenya i Colòmbia. Es tracta d'una planta perenne semblant a la margarita, amb una sola tija que té una alçada d'entre 30 i 50 centímetres, fullatge groguenc, flors grogues i es conrea per fer un insecticida biològic: la piretrina.

El mas de la Pireta es troba ubicat en el terme municipal de Vilamallà, però els terrenys que explotava (unes 300 vessanes de plantació) s'estenien en els termes municipals dels pobles veïns. Moltes de les persones que treballaven en l'explotació, pertanyien al nostre poble, El Far de l'Empordà; parlem de la plantació de Flit.

De les flors del piretre s'extreu la piretrina que és un insecticida biològic. Són insecticides poc estables a l'aire lliure i ràpidament degradats per la llum i altres agents atmosfèrics poc temps

després de la seva aplicació. Pràcticament no són tòxics per als mamífers, però letals per als insectes. L'olor que desprenia la planta era molt forta i desagradable.

El propietari de la finca era Antonio Marca Caricchio, fundador de l'empresa "Industrias Marca, SA" l'any 1922. Actualment la seu central d'aquesta empresa està ubicada a l'Hospitalet de Llobregat. Els encarregats del cultiu eren la família Bahí de Siurana.

Després d'una extensa entrevista amb el Sr. Josep Bahí Pagès, resident a Capmany, ens explica com el seu pare Pelayo i el seu oncle Joan van administrar la finca.

En Josep ens va relatar com els seus avis, en Josep Bahí i l'Anna Coll van anar a viure al mas. Els avis cuidaven el bestiar, l'àvia tenia gallines al pati i les aviava per després anar-les a vendre. També tenien un parell de cavalls i alguna mula. En Josep quan tenia l'edat de 7 o 8 anys, a la finca, recorda que hi passava estones molt agradables i s'emociona alguna vegada en recordar aquests vells temps.

Comencem a parlar de la plantació i ens explica que per obtenir el planter van construir un pou per així regar els erols que després plantaven al camp a principis d'any.

El piretre no és exigent ni en el clima ni en la qualitat del sòl. En ser la llavor molt menuda cal fer un planter previ i després trasplantar deixant unes 50.000 plantes per hectàrea. Cal controlar les males herbes que podrien "ofegar" la plantació. La collita s'ha de fer a mà o mecanitzada segant els capítols a la primavera i assecant-los tot seguit.

La planta se segava al mes de maig i es lligava amb garbes en el mateix camp. El temps de sega durava aproximadament un mes.

Les garbes eren recollides per uns carros tirats per mules, malgrat tenir un tractor de l'empresa que només servia per treballar el terreny

Un cop feta tota la sega, es posava la planta a secar al magatzem. El magatzem constava de tres plantes, el terra estava format per unes llates de fusta que no eren ben ajustades per deixar passar l'aire i així secar tota la planta recol·lectada. Un cop seca la planta, aquesta era tirada de dalt a baix i anava a parar a uns dipòsits amb unes punxes on les desfloraven; aquest procés es duia a terme durant l'hivern. Hi havia uns 7 ó 8 dipòsits per desflorar i els treballadors anaven a preu fet.

Posteriorment, la producció era transportada a Barcelona, on era destil·lada per la fàbrica "Industrias Marca S.A." De la flor se'n treia l'insecticida i de la tija s'en feia una substància farinosa que servia per matar les arnes.

Els jornalers fixes de la plantació eren, només, unes set o vuit persones, si feia falta més personal el contractaven temporalment. Durant l'època que se segava la planta era quan les persones, majoritàriament dones, moltes d'elles del nostre poble, anaven a fer jornals a la "Pireta".

Hem trobat documentació on consta que l'any 1928 "Industrias Marca S.A." crea el primer insecticida atrapa mosques Orión i l'any 1939 surt al mercat el primer cartell publicitari Orión per anunciar la manxa pulveritzadora del líquid insecticida.

El Flit no era fàcil de manejar. Era un estri de llauna, el pulveritzador, pesava molt a causa del dipòsit ple de flit, i calia fer força per a manxar de manera persistent. Quan l'utilitzaven se sentia una fortor característica, no es podia tirar flit a l'hora de menjar perquè aquesta fortor s'introduïa pels narius fins a adherir-se a la gola. A casa encara li diem flit als aerosols que fem servir per matar les mosques.

Els insectes, uns visitants molt inoportuns, han estat una molèstia des de sempre per les seves qualitats parasitàries o per les irritacions que ens provoquen, tot i que alguns tenen funcions útils hem intentat per tots els mitjans eliminar-los.

La ciència ha investigat i evolucionat amb el pas dels anys fins arribar als insecticides que tenim actualment.

Durant la postguerra apareix un insecticida químic anomenat DDT, a partir d'aquí el conreu i la indústria del flit pateix una gran davallada.

El DDT (diclor-difenil-tricloretà) és el pare dels insecticides moderns, bé que, precedit pel famosíssim flit, molt popular a mitjan segle passat (tothom qui tingui més de cinquanta anys recordarà les manxes amb què es "flitaven" les cases per a desfer-se dels mosquits).

La informació que hem recaptat ens condueix a pensar que el conreu de la Pireta s'acaba entre els anys 1948-50 i el propietari, el Sr. Antonio Marca ven els terrenys a un empresari de la comarca iniciant-se una nova activitat agrària.

Actualment el mas de la Pireta està quasi bé en runes i molt descuidat.

En els terrenys del voltant hi ha diferents tipus de conreus que pertanyen a diferents propietaris.

AGRAÏMENTS:

Moltes gràcies al Sr. Josep Bahí Pagès de Capmany que ens va rebre molt amablement i amb una gran cordialitat i paciència ens va donar tota la informació per redactar l'article i ens va fer passar una estona molt agradable.

Hem tingut la sort de poder comptar amb les fotografies fetes per Pere Bahí Coll, oncle del Sr. Josep Bahí (que era un germà de la Salle), en una època encara no avesada al món visual.

També gràcies a tota la gent del poble de El Far d'Empordà que ens ha ajudat a conèixer com era aquesta plantació.

Mas la Pireta a dia d'avui – tardor 2010

la Pireta

EXCEL·LENT CUM LAUDE A LAURA BARTOLOMÉ

Aquest 11 de juny passat la Laura Bartolomé Roviras va defensar a la Universitat de Barcelona la seva tesi doctoral titulada *Presència i context del Mestre del timpà de Cabestany. La formació de la tradició clàssica d'un taller d'escultura meridional (ca. 1160-1200)*. Per això ens agradaria saber una mica més d'aquest treball...

-La defensa de la tesi doctoral, com la definiries o què recordes més especialment d'aquest dia?

Sense cap mena de dubte definiria aquest dia com la meta d'una llarga "peregrinació", professional i personal, que ha durat gairebé deu anys. I el recordo clarament amb molta il·lusió, i acompanyada de la gent que m'estimo, i recolzada per tots els que han cregut en aquest treball durant aquest temps.

-L'avaluació del tribunal va ser molt satisfactòria... Excel·lent cum laude, i a més a més has obtingut la menció específica de Doctor Europeu, què significa exactament això?

Sí, estic molt contenta de l'avaluació d'aquesta tesi i de totes les crítiques constructives que es van exposar durant la defensa, que sens dubte són fonamentals per a continuar treballant. La menció específica de Doctor Europeu és un reconeixement que s'atorga quan el doctorand ha dut a terme la recerca de la seva tesi durant almenys tres mesos en un altre país europeu.

-Això vol dir que has realitzat una part d'aquesta tesi a l'estranger?

Sí, gairebé durant un any i mig vaig tenir la magnífica oportunitat de desenvolupar aquesta tesi a la Scuola Normale Superiore di Pisa. Primer vaig ser-hi durant dos estius amb una beca de mobilitat de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, i després vaig obtenir una nova beca de recerca que la pròpia Scuola Normale concedeix a ciutadans no italians per al període d'un any.

-I qui és el Mestre del timpà de Cabestany, a part del protagonista d'aquesta tesi?

Doncs és un Mestre especialitzat en escultura que juntament amb el seu taller varen realitzar nombroses obres a Itàlia, a França, a Catalunya i a Navarra, segurament entre els anys 1160 i 1200. I és conegut amb aquest nom en motiu d'una de les seves obres, el timpà de l'església de Santa Maria de Cabestany, a pocs quilòmetres de Perpinyà. Però a part se li atribueixen altres obres localitzades en indrets molt diversos: a la Toscana, a l'abadia de Sant'Antimo a prop de Siena, al Llenguadoc, a les abadies de Sant Papol, Sant Hilari d'Aude,

Santa Maria de Lagrassa i a l'església de Santa Maria de Rius Menerbés, al Rosselló a l'església de Santa Maria d'El Voló, i al comtat d'Empúries al monestir de Sant Pere de Rodes; també se li ha atribuït un timpà i una llinda de l'església de Santa Maria de Errondo a Navarra, que actualment es conserven al The Metropolitan Museum of Art de Nova York.

-En què consisteix la investigació que has dut a terme?

D'una banda he analitzat i ordenat el conjunt d'obres que es poden atribuir al Mestre del timpà de Cabestany, que són les que acabo de citar. I d'una altra banda, he demostrat que una de les característiques principals d'aquest taller és l'aprenentatge de les fonts materials d'època romana, sobretot dels sarcòfags romans tant els pagans com els cristians. I aquesta és una evidència que m'ha permès situar la formació d'aquest Mestre en l'entorn de la catedral de Santa Maria de Pisa, i en relació a alguns escultors molt importants de la Toscana actius durant la segona meitat del segle XII.

-Un Mestre molt viatger, sembla ser?

Bé, aquest és un dels adjectius que més s'ha utilitzat per a definir el Mestre del timpà de Cabestany. No es pot saber, perquè no es conserven documents que en parlin, com es va desplaçar des de la Toscana al Llenguadoc, però sembla clar que el seu moviment pel Llenguadoc, el Rosselló i Catalunya es motiva, en part, pel fet que aquests territoris restaven en aquell moment sota la ascendència d'Alfons I el Cast (1162-1196), rei d'Aragó, comte de Barcelona i marquès de Provença. També ho explica el fet que la major part dels llocs on va treballar són abadies benedictines: podria ser que hagués aconseguit una gran fama en aquestes comunitats que l'hagués portat a desplaçar-se i treballar en cadascuna d'elles.

-I a Sant Pere de Rodes quina obra hi va realitzar aquest Mestre?

Doncs juntament amb el seu taller va ser l'autor de la portada principal de l'església. Encara que es tracta d'una obra que va desaparèixer abans del 1832, actualment se'n conserven nombrosos fragments a col·leccions públiques i privades d'Espanya i els Estats Units, i que permeten de presentar-ne una reconstrucció bastant aproximada. Així he pogut restituir la seva estructura, sempre dins els límits d'una hipòtesi, que presentava un programa esculpit amb els Miracles, la Passió i la Resurrecció de Jesús, i que ben segur tenia molt a veure amb la devoció de la Santa Creu en aquest monestir.

-Gràcies Laura, què recomanaries a qui tingui més ganes de conèixer al Mestre del timpà de Cabestany?

Sobretot veure les obres perquè en sí són espectaculars. N'hi ha algunes molt a prop de casa nostra: al Museu del Castell de Peralada, al Museu de l'Empordà de Figueres, al Museu d'Art de Girona, algunes restes al monestir de Sant Pere de Rodes, i també a l'església de Santa Maria de Cabestany o a la de Santa Maria d'El Voló, totes dues no massa lluny de la frontera de La Jonquera.

Esther Bartolomé Roviras

RERE ELS MURS

Una visita diferent a Sant Pere de Rodes

Aquest estiu s'han fet unes visites molt especials al Monestir de Sant Pere de Rodes. L'escriptora Núria Esponellà (Celrà, 1959) ha situat la història de la seva última novel·la en aquest bonic monestir durant el segle XII. Un jove orfe que es diu Blai però que és conegut per tothom amb el sobrenom de l'Ocell, viu al monestir des que de petit va ser abandonat pels seus pares i ajuda a en Sebastià a l'hospital de pelegrins. Arriba al monestir el Mestre Peire per construir la portalada de Sant Pere i arriba acompanyat de la seva filla, de la que l'Ocell s'enamorarà perdudament. Si fins ara el protagonista de la història no s'havia plantejat en cap moment una altra vida diferent a la que ha portat fins ara (serf del monestir), conèixer l'amor el fa replantejar-se la situació i tenir el desig de ser lliure per poder demanar la mà de la filla del Mestre.

És una història que captiva des del primer capítol. Passa en un lloc que ens és molt proper i parla de pobles i ciutats que tots coneixem. Es nota que l'autora s'ha documentat molt (fins i tot va viure durant un temps al monestir) i que parla amb coneixement. Fa servir un vocabulari i una prosa molt entenedors. La trama no és senzilla perquè barreja diferents històries que ajuden al lector a fer-se una idea general de la vida al monestir en aquella època. Però la seva lectura no es fa feixuga, tot el contrari.

Al Monestir han volgut aprofitar l'èxit de la novel·la per organitzar unes visites a les quals podia assistir qui hagués llegit el llibre i qui no perquè tot i parlar dels personatges i de la història, en cap moment desvelen els trets més importants de la trama. Si no l'has llegit et fan venir ganes de llegir-lo, i si l'has llegit t'atrau el fet de trobar-te al lloc on ha passat tot allò que has conegut a través de la novel·la.

Cristina Bayés Quer

NOMS, RENOMS I MALNOMS DE LES CASES D'EL FAR D'EMPORDÀ

En aquest article ens agradaria donar a conèixer d'on prové el nom de les cases del nostre poble.

Matitzant una miqueta, el renom d'una casa és el nom afegit al seu nom d'origen, és a dir el sobrenom. Aquest renom pot ser donat per l'ofici d'una persona, la seva procedència o també per exemple per la deformació d'un nom antic.

El nom, pot coincidir amb el que ha tingut sempre aquella casa o bé pel cognom d'algué que hi hagi viscut.

El malnom és el nom que es posa a una casa provinent d'algun fet aïllat, defecte, qualitat, físic, caràcter... d'una o més persones de la casa.

Els malnoms també anomenats mots, són renoms que funcionen com a nom no oficial d'una casa.

Els noms, renoms i malnoms de les cases d'El Far, formen part de la història del nostre poble.

És del nostre interès a partir d'ara, publicar a cada revista la història del nom d'unes quantes cases. És per això que demanem a tothom qui hi estigui interessat, la vostra apreciada col·laboració i ajuda, fent-nos arribar la informació que tingueu sobre la procedència del nom de casa vostra.

Us donem les gràcies a tots per endavant.

CAN TREMPAT

Carrer Pau Casals, 2.

Habitants actuals: Joan Trulls, Angelina Pagès i Josep Trulls.

La procedència del mot de Can Trempat es remonta cap a la meitat del segle XIX amb la besàvia d'en Joan, la Joaquina Juanola Pudomingo més coneguda com "la Quima la trempada".

La Joaquina era filla de Peralada i treballava a Figueres servint en una casa. Quan es va casar amb en Pere Trulls habitant d'El Far, molta gent va esdevenir

incrèdula que una noia procedent de la vila s'acostumés al poble i a les feines de la seva nova casa.

En aquell temps la casa era un petit hostel on s'hi parava gent a menjar i també es treballava durament al camp i amb el bestiar.

La Quima es va mostrar en tots moments molt treballadora en totes les tasques i una persona incansable i emprenedora.

La gent que creia que la noia de la vila no estaria bé al poble va canviar de parer i d'aquí a dir: quina noia tan trempada, la Quima la trempada i d'aquí el nom de Can Trempat.

És curiós que la història es repeteix i bastants anys més tard amb en Joan, habitant del poble d'El Far i l'Angelina que ve de la vila d'Olot, però ella fa merèixer bé el nom de la casa i també esdevé una dona feineria i ben trempada.

CAN RUET

Carrer Monturiol, 1

Habitants actuals: Josep Jofre, Fina Company, Jaume Vinyoles, Esther Jofre, Oriol Vinyoles i Xènia Vinyoles.

De can Ruet tenim documents des del 1638, són capítols matrimonials, compra i venda de terres, pagament d'impostos als monjos de Sant Pere de Rodes, etc.

El motiu Ruet és una deformació de Roset que era el cognom que havia tingut la família fins el segle passat, així la Lola que molts heu conegut, de segon cognom el portava.

Per aquests documents sabem que l'Antoni Roset va ser batejat a l'església de Sant Pau de la Calçada. No sabem si en aquells moments la d'aquí estava tancada o per què va ser batejat allà. Aquest Antoni va ser menestral del poble i alcalde al 1861. El seu fill Tomàs Roset, es va casar amb la Carme Salleras i van tenir tres filles: La Francisca, la Carme i la Maria. La Francisca, la pubilla, es va casar amb en Martí Heras de Cabanes i d'aquest matrimoni en nasqueren tres fills: en Pere, l'hereu, en Salvador i la Lola que eren bessons. En Pere es va casar amb la Dolors Molas i van tenir dos nens. La guerra va fer que els dos nois de can Ruet morissin a la batalla de l'Ebre i que els nens, fills de l'hereu morissin també, un va morir de tifus i l'altre d'accident. Així va ser com els avis que no s'entenien amb la seva jove, van fer mans i mànigues perquè la Lola, que s'havia casat amb en Joan Jofre de Fortià, vingués a viure aquí amb els seus pares. Ells també havien patit la mort del fill gran de 6 anys, de tifus, mentre el seu pare era a la presó per haver defensat la República. La Lola, l'última que portava el cognom Roset, va néixer el 1910 i va morir el 1999. Amb ella, el cognom Roset es va acabar de perdre i, tot i que encara se'ns coneix pels de can Ruet com ens diu la Fina Company, el cognom ara és Jofre.

CAN RAIMUNDU

Carrer Sant Martí

Habitants actuals: Josep Pagès Argelés, Margarita Abelli i Teresa Torregrosa.

A mitjans segle XIX en Pere Fort Ricard (1830,†1941) d'El Far d'Empordà es casa amb Raimunda Roig Vallmajó. Tenim referències que Raimunda era una senyora molt corpulenta i que imposava.

Des de llavors, els que viuen al c/ de Dalt, núm 5 són els de "Can Raimundu".

L'última que hi va viure va ser la Quimeta Argelés Ayats que va morir l'any 2006. Els seus fills són: en Pitu i l'Amparo.

Ara en Pitu, amb la seva família, viuen a la casa nova, construïda a l'era de la casa.

L'Amparo viu a la casa que es van fer amb el seu marit, al paller de "Can Raimundu".

Fa sis generacions que existeix el renom de "Can Raimundu", però els predecessors de Pere Fort ja vivien en aquest poble molts anys abans.

REFORMA DE LA LLEI DE TRÀNSIT

Com potser alguns de vosaltres heu notat en la vostra pròpia persona, el dia 25 de maig va entrar en vigor la Llei 18/2009 que modificava el Reial Decret Legislatiu 339/1990 que així esmentat sembla que no diu res, però si aquesta nomenclatura tècnica la “traduïm” al llenguatge col·loquial, veurem que es transforma en allò que anomenem: la reforma de la Llei de trànsit.

Aquest tipus de legislació específica, és una de les que en més ocasions ens pot afectar a tots, doncs qui és que no porta diàriament la canalla a escola en cotxe o qui és que no va al “súper” també en cotxe, o en definitiva, qui és el que no agafa el cotxe si no diàriament, molt sovint en les tasques de la nostra vida rutinària.

Vulguem o no, estem capficats en una sèrie de normes que apliquem i ens apliquen i que no ens adonem precisament per allò de la mecanització dels moviments que realitzem quan anem en un vehicle, ja sigui com a conductor o no, o simplement quan fem de vianant i travessem un carrer de qualsevol dels nostres pobles o ciutats.

Doncs bé, aquesta modificació que va entrar en vigor el passat mes de maig ha estat una de les més extenses tret de l'aprovació de la famosa reforma del carnet per punts que també modificava l'antiga Llei de Seguretat Vial.

A partir d'aquesta petita introducció, s'intentarà descriure de la manera més entenedora possible totes aquestes reformes que haurem de tenir en compte, o si més no les que ens poden afectar en major mesura quan ens convertim en usuaris de la via pública.

- 1.- El titular d'un vehicle no el podrà deixar a qui no disposi de permís per a conduir-ho, és a dir que qui condueixi sense permís respondrà penalment, però el titular del vehicle també respondrà però en aquest cas administrativament (aquest precepte entrarà en vigor el 25 de novembre de 2010).
- 2.- Només es podran perdre en un dia 8 punts per acumulació d'infraccions, tret de les que derivin de les més greus com p. ex. un excés de velocitat, alcoholèmies, drogues, conducció temerària, inhibidors de radars, etc.
- 3.- Es poden recuperar 6 punts (abans només eren 4) cada dos anys realitzant i superant els cursos de sensibilització i reeducació viària.
- 4.- L'única novetat rellevant de les infraccions lleus la trobem en el fet de no fer ús dels reflectants els usuaris de les bicicletes.
- 5.- Entre les novetats de les infraccions greus, destaquem la del fet de circular en un tram a una velocitat mitja superior als límits establerts, circular sense fer ús de l'enllumenat reglamentari, conduir amb vehicles amb la càrrega mal condicionada, i circular amb el permís de circulació suspès.
- 6.- De les molt greus, destacarem el de circular en un tram a una velocitat mitja superior als límits establerts, i portar instal·lat inhibidors de radar (tot i que no es faci servir).
- 7.- Continuen sent molt greus tot i que suposen una sanció més elevada, entre altres, les següents conductes: realitzar obres a la via sense autorització, no instal·lar la senyalització a les obres, i instal·lar inhibidors de radar als vehicles (no suposa cap infracció portar qualsevol sistema d'avís d'aquests radars).
- 8.- Les sancions s'han uniformitzat a tots els territoris i sigui quina sigui l'autoritat sancionadora, el que provoca que amb l'aplicació d'aquesta reforma les infraccions lleus seran castigades amb una sanció de fins a 100€, les greus amb una de 200€ i les molt greus amb una sanció de 500€.

S'exceptua d'aquests imports el fet de tenir instal·lat (i recordem que la infracció es comet tot i que no es faci servir) un inhibidor de radar, la qual suposa una infracció de 6.000 . També tenen un ventall de sanció més ampli les infraccions referides a l'art. 65.6 corresponent a tot allò relatiu a les obres en les vies i a la seva senyalització. Com a novetat més important en quant a les sancions és que se suprimeix la suspensió del permís de conduir.

9.- De manera de recordatori es fa esment que el conductor serà responsable de l'autoria dels seus propis fets, però també quan porti en una motocicleta o ciclomotor un passatger sense casc, o sense l'edat mínima exigida. Així mateix també ho és per la no utilització de sistemes de retenció infantil (tret dels conductors professionals).

10.- En quant al pagament de les sancions, s'estableix un termini de vint dies naturals per formular al·legacions, però també per pagar l'import de la sanció amb un descompte del 50% (fet que comporta la renúncia a formular al·legacions).

11.- Desapareix l'obligació de presentar qualsevol document justificatiu que acrediti que el vehicle es troba assegurat (s'han desenvolupat sistemes informàtics perquè els agents encarregats de la vigilància del trànsit disposin d'aquesta informació a l'instant).

Evidentment, hi han hagut més reformes des de l'aplicació del permís per punts, però no es tractava de fer en aquest espai un treball de recerca molt extens, si no que el que es pretenia era informar d'allò més habitual i que més ens podia afectar a tots nosaltres quan ens disposem a conduir un vehicle.

Per a finalitzar aquest resum molt superficial, teniu un quadre de velocitats (que s'aplica a tots els territoris per igual) que es considera convenient posar-lo, doncs sembla ser que en la consciència ciutadana està molt arrelat el fet de la por al radar.

		LIMITACIÓ DE VELOCITAT										Multa	Punts
Límit		30	40	50	60	70	80	90	100	110	120		
EXCÈS DE VELOCITAT	GREU	31	41	51	61	71	81	91	101	111	121	100	-
		50	60	70	90	100	110	120	130	140	150		
		51	61	71	91	101	111	121	131	141	151	300	2
		60	70	80	110	120	130	140	150	160	170		
		61	71	81	111	121	131	141	151	161	171	400	4
		70	80	90	120	130	140	150	160	170	180		
		71	81	91	121	131	141	151	161	171	181	500	6
		80	90	100	130	140	150	160	170	180	190		
	MOLT GREU	A	A	A	A	A	A	A	A	A	A	600	6
		partir de 81	partir de 91	partir de 101	partir de 131	partir de 141	partir de 151	partir de 161	partir de 171	partir de 181	partir de 191		

En els supòsits d'excessos de velocitat a les autopistes i autovies d'accés a ciutats on el límit específic de la via sigui inferior a 100 Km./h. s'aplicarà l'import de multa que correspongui pel límit de velocitat establert però s'aplicarà la pèrdua de punts corresponent al límit de 100 Km./h.

Luís Martínez

ELS NOMS DE PILA I ELS NOMS DE FAMÍLIA

Des de temps immemorial les persones per interrelacionar-se tenen associats un o varis noms que els identifiquen i diferencien de la resta.

Es tracta bàsicament d'un nom propi o nom de pila (que pot ser simple o compost) i un o varis noms de família o llinatge, el que en diem cognoms, que es van transmetent d'una generació a la següent.

En els països hispànics es forma amb el nom, el primer cognom (que es correspon amb el del pare) i el segon cognom (que es correspon amb el primer cognom de la mare). En el cas dels portuguesos de vegades s'inverteix aquest ordre.

En la major part de països només es registra un sol cognom, el del pare, alhora que la mare, en casar-se perd el seu cognom i adopta el cognom del marit.

Els patronímics

Arreu del món són freqüents els cognoms patronímics, és a dir, derivats del nom propi del pare o de l'avi, o matronímics, derivats de la mare o de l'àvia (aquests més habituals a països com Polònia o Islàndia).

Així, els cognoms castellans, acabats amb el sufix **-ez**, com Pérez, Rodríguez, López, Sánchez... equivalen a dir fill de Pedro, Rodrigo, Lope o Sancho.

De la mateixa manera els cognoms suecs o anglesos acabats en **-son** (Larsson, Ericsson, Carlsson; Harrison, Edison, Wilson, Johnson), els danesos acabats en **-sen** (Simonsen, Rasmussen) són derivats dels patronímics Lars, Eric, Carl, Harris, Eduard, William, John, Simon, Erasmus, etc. Els balcànics acabats en **-ic** o **-ich** (Ivanovic, Krkic), els italians acabats amb **-ini** o **-oni** (Maldini, Marconi, Berlusconi).

Podem posar molts més exemples, com els sufixos **-dze** o **-shvili** de Geòrgia (Xevarnadze, Shakashvili), **-oglu** de Turquia, **-poulos** a Grècia (Papadopoulos), **-ian** a Armènia, **-fi** a Hongria, **-owski** o **-owics** a Polònia (Petrowski), **-auskas** o **-avicius** a Lituània (Jankauskas, Josikavicius), **-escu** a Romania (Petrescu, Popescu).

El patronímic dels fills d'un home anomenat Pere, en funció del país, podria ser Pérez, Peres, Peterson, Petrov, Petrescu, Petrovic, Petersen, Petrowski, etc.

En la nostra àrea més propera tenim els occitans acabats en **-ac** (Reixach, Benach), els catalans acabats en **-is** (Ferrandis, Peris, Ramis) derivats de Ferran, Pere, Ramir.

En alguns països el patronímic està en forma de prefix, com els escocesos amb **Mac-** o **Mc-** (McDonald) i els irlandesos amb **O'-** (O'Connor, O'Brian), els **Ibn** àrabs (Ibn Arabi) o els **Ben** hebreus (Ben Gurion, Ben Amar).

A Islàndia els sufixos apareixen com **-son** (masculí) i **-dóttir** (femení). Així els fills d'un home anomenat Jón es dirien Jónsson i Jónsdóttir, però també podrien adoptar el matronímic, i si la mare es diu Guorund es dirien Guomundson o Guorundóttir.

A Rússia al nom de pila s'hi afegeix un segon nom patronímic, abans del cognom. Aquest segon nom deriva del nom del pare i adopta els sufixos **-ov** **-ev** **-ovich** o **-evich** en el cas del fill, i **-eva** **-ova** **-evna** o **-ovna** en el cas de la filla. Així Tolstoi es deia Lev Nikolaievich Tolstoi, perquè el seu pare es deia Nikolai.

Per altra banda, el cognom de la dona adapta la forma femenina del cognom del pare o del marit (amb el sufix **-ova - evna**). Així, una dona que té per nom de pila Natasha i el seu pare es digui Yuri Andrópov, es diria Natasha Yurievna Andropova.

Un altre cas curiós és el de Bulgària, on el nom secundari deriva del patronímic del pare i el cognom deriva del patronímic de l'avi patern, que és el més important. Així un noi anomenat Kiril, fill de Dimitri i nét de Tonev es diria Kiril Dimitrov Tonev, i si fos una noia es podria dir Sofka Dimitrova Toneva, essent el Tonev o Toneva, patronímic de l'avi, el de més valor. En canvi un fill del primer es diria Vladimir Kirilov Dimitrov, perquè ja seria un nét del Dimitri.

Arran de la immigració de persones de l'Índia, hem detectat que en algunes famílies del Panjab, les nenes només tenen dret a nom, mentre que els seus germans mascles sí que tenen nom i cognom. Aquest fet ha comportat problemes a l'Administració a l'hora de registrar-los als nostres sistemes informàtics, on és obligatori posar com a mínim un nom i un cognom. La solució

adoptada és repetir dues vegades el nom, com si també fos cognom. Així una nena que es digui Sunita i no tingui cognom, la registrem com a Sunita Sunita. En la seva cultura, molt discriminatòria, només podrà tenir cognom quan es casi.

A la Xina el cognom es posa davant del nom, perquè en la seva cultura és més important la família que l'individu, de manera que el cognom de Mao Tse-Tung era Mao, i Tse-Tung el nom. En la nostra cultura Hu Jin-Tao es diria Jin-Tao Hu.

Quan el nen o nena compleix dos anys rep dos noms que li posa l'avi patern. El primer és comú per a tots els del mateix llinatge. El segon és diferent i reflexa una situació o esdeveniment, sol tenir només un o dos caràcters i no té cap relació amb personatges ni herois, ni res per l'estil, ni és acceptable repetir-los dintre la família. Per fer-ho més entenedor, seria com si a casa nostra l'avi es digués Vila Joan Miquel, els descendents es dirien Vila Joan Francesc, Vila Joan Lluís, Vila Joan Núria, Vila Joan Anna, etc. Això permet conèixer els lligams de parentesc.

El costum occidental de posar als fills el mateix nom dels pares o avis, és gairebé un tabú a la Xina. Se solen posar noms de la naturalesa (riu, muntanya, ocell), de les estacions (primavera, estiu), d'oficis, de personalitat (alegre, bondadós), ideals de la revolució (valent, lluitador, país fort, vent de l'est), etc.. i entre germans de vegades tenen noms relacionats, com *sol* pel nen i *lluna* per la nena.

Dintre la família és molt poc freqüent anomenar-se pel nom; se sol utilitzar el del parentesc, com pare Li, mare Li, fill Li, filla Li, esposa de Li. És una falta de respecte inacceptable cridar pel nom una persona més gran que tu, doncs l'edat confereix una autoritat innata sobre els més joves. Tenen diferents noms pels germans en funció de l'ordre. Així, el germà gran s'anomena *gé-gé*, i el petit *ti-tí*, la germana gran *jié-jié* i la petita *mei-meí*. Si hom té varis germans més grans, al major se li diu "gran germà gran", el següent "segon germà gran", etc.

També és freqüent anomenar una persona gran "*lao*" (ancià) o una jove "*xiao*", com per exemple Lao Yu, o Xiao Lu. Curiosament per referir-se al futbolista Ronaldinho diuen Xiao-Lo, o "petit Ro", perquè no saben pronunciar la erra. També és freqüent duplicar-lo, sobretot en el cas de les dones (*xiao-xiao*, *xiu-xiu*). També és freqüent utilitzar un sobrenom dintre del cercle més íntim.

JmCompany/10

UN COMETA ENS VISITA PER SANT MARTÍ

Aquest any podem tenir un espectacle extra per la nostra festa. Es tracta d'un petit cometa anomenat 103/P Hartley 2 que, segons les prediccions astronòmiques, es podria veure a ull nu o amb uns petits binocles de 5 cm. de diàmetre.

La seva presència la tindrem fins al mes de desembre però serà a partir del 20 d'octubre i fins els volts de Sant Martí quan la seva brillantor (magnitud, en termes astronòmics) sigui més alta.

Són prediccions i per tant pot ser que es vegi millor del que es pensava o menys brillant del previst. Aquí està la qüestió i la sorpresa.

Què cal fer per veure'l?

En primer lloc anar a un lloc fosc. Podem sortir una mica del poble fins que els llums no ens molestin. Un bon motiu per anar a estirar les cames al vespre entre ball i ball o abans d'anar a dormir.

Un cop trobat el lloc, cal acostumar la vista a la foscor. Hem d'anar mirant al cel i en 20 minuts apreciarem que veiem més estrelles que en començar. Ara és un bon moment per cercar el cometa ja sigui amb la vista o amb els binocles.

Com es veu?

Es veu un punt brillant rodejat d'una nuvolositat. Si la cua es fa gran llavors és quan es veu espectacular, però això no és tan fàcil de predir.

Com el trobo?

Per localitzar-lo us dono una petita guia. Posem pel cas que són les 12 de la nit del dia 13 de novembre. Hem de buscar la constel·lació d'Orió (la de les 3 Maries). Mirem entre l'Est i el Sud-Est i a mitja alçada de l'horitzó és fàcil de veure-la ja que és molt gran i a sota de les 3 Maries hi podem veure la Gran Nebulosa d'Orió. Per això sol ja val la pena la sortida.

Bé, a partir de les 3 Maries, ara gireu la vista una mica cap a l'esquerra fins que veieu dues estrelles molt brillants distants entre elles, una amunt i l'altra avall. La d'amunt es diu Procyon i la d'avall es diu Sirius i és la més brillant.

Entre aquestes dues estrelles està previst que hi hagi el cometa. Heu de fer un petit exercici de localització amb paciència i il·lusió.

Cal dir que quan més tard sigui més alt al cel veurem Orió i per tant millor observació tindrem del cometa. També heu de preveure el moviment celeste; per exemple si són les 4 de la matinada la constel·lació estarà situada al Sud i a 45° d'alçada. És a dir, el moviment de la Terra fa que aparentment el cel giri cap a la dreta. Ara només cal demanar a Sant Martí que no hi hagin núvols aquell dia i que la seva brillantor sigui prou alta per poder-lo gaudir.

Bona Festa i Bon Cometa!!!!

Nota: Com que el cometa té el seu propi moviment a l'espai, cada dia es troba en una posició diferent, per tant si el busqueu abans o després del dia 13 de novembre les instruccions de localització són diferents. Si algú està molt interessat en fer-ho, a la revista els hi he fet arribar un petit document de l'Agrupació Astronòmica de Sabadell que facilita molt la seva cerca.

Joan López.

Septiembre 2010

El descubrimiento original es de Malcolm Hartley (U.K. Schmidt Telescope Unit, Siding Spring Observatory, New South Wales, Australia), quien lo descubrió al revelar una placa fotográfica expuesta el 15 de marzo de 1986. Orbita al Sol en un periodo de 6,26 años, habiendo sido observado en cada aparición posterior: 1997 y 2004. Reconstruyendo su recorrido hacia atrás, se sabe que en 1971 pasó solamente a 0,085 UA de Júpiter. La actual aparición es muy favorable, ya que el próximo 20 de octubre pasará a 0,12 UA (18 millones de km) de la Tierra. De todas formas, sólo llegará a ser visible a simple vista bajo cielos limpios y muy oscuros. A finales de agosto se mostraba dos magnitudes más débil de lo calculado, mas parece que en los últimos días acusa un fuerte aumento de brillo.

En la carta adjunta se muestra el recorrido del cometa entre el 15 de septiembre y el 19 de diciembre. Se marca la posición cada cinco días a las 0h TU. Su situación será muy favorable durante el resto de septiembre hasta la primera mitad de noviembre.

Se da la circunstancia especial que este cuerpo será visitado el próximo 4 de noviembre por la sonda Deep Impact (que se acercó y lanzó una masa contra el cometa Temple 1) en su misión extendida EPOXI.

Binoculares
≥ 50 mm Ø

Telescopio
pequeño
≥ 60 mm Ø

Telescopio
mediano
o grande

Efemérides del cometa 103/P Hartley 2

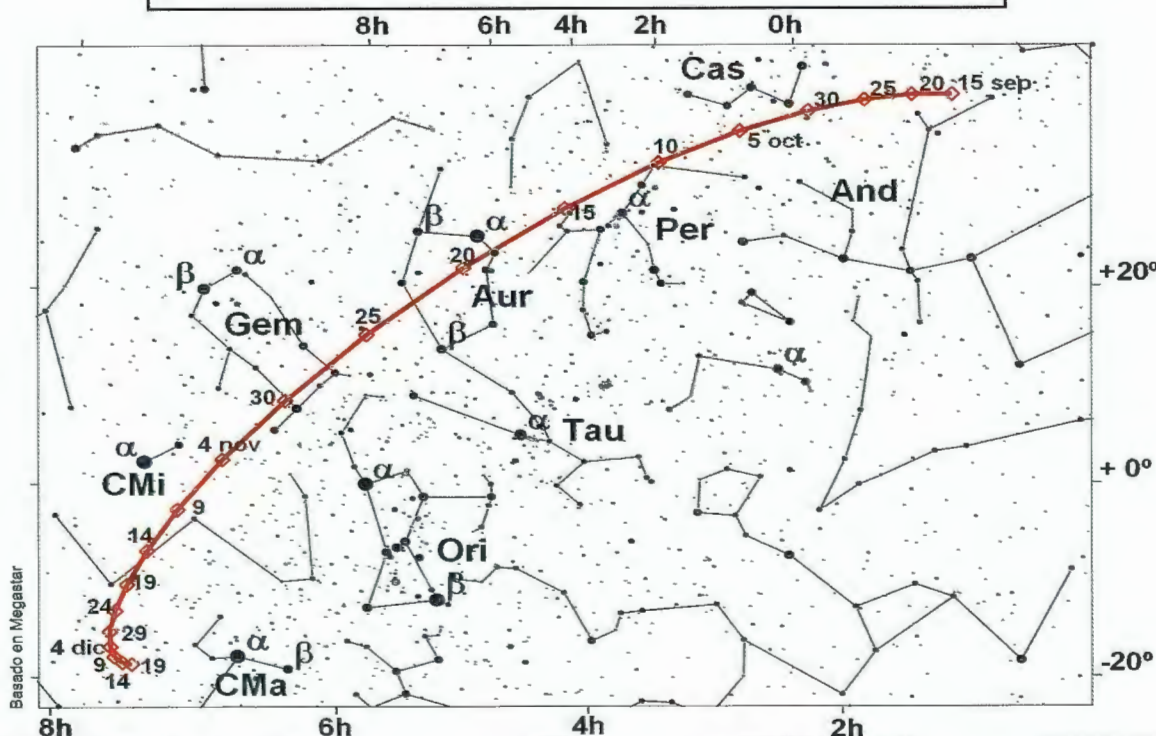
Fecha	0h TU	A.R. (J2000)			Decl.			El.	mag
		h	m	s	°	'	"	°	
2010 09 15		23	14	40.2	+45	30	10	131.2	7.5
2010 09 20		23	30	55.4	+48	29	22	130.1	7.0
2010 09 25		23	55	13.2	+51	34	35	129.0	6.4
2010 09 30		00	32	17.9	+54	31	13	128.1	5.9
2010 10 05		01	28	24.8	+56	34	47	127.2	5.4
2010 10 10		02	45	53.4	+56	06	05	126.2	5.0
2010 10 15		04	11	14.3	+50	59	45	124.6	4.6
2010 10 20		05	22	16.2	+41	01	17	122.0	4.5
2010 10 25		06	11	42.1	+28	42	45	118.6	4.5
2010 10 30		06	44	15.3	+17	03	50	115.5	4.7
2010 11 04		07	05	41.1	+07	32	06	113.6	5.0
2010 11 09		07	19	51.7	+00	13	17	112.9	5.3
2010 11 14		07	29	08.3	-05	17	03	113.3	5.7
2010 11 19		07	34	55.2	-09	25	09	114.6	6.1
2010 11 24		07	38	03.3	-12	31	08	116.5	6.5
2010 11 29		07	39	04.7	-14	48	48	118.9	6.9
2010 12 04		07	38	22.1	-16	26	57	121.7	7.3
2010 12 09		07	36	16.3	-17	31	20	124.8	7.7
2010 12 14		07	33	08.5	-18	06	09	128.0	8.1
2010 12 19		07	29	18.7	-18	14	53	131.3	8.5

Elementos orbitales (MPC 71683)

Epoca 2010 Oct. 11.0 TT = JDT 2455480.5

T 2010 Oct. 28.2598 TT

			MPC	
q	1.058686	(2000.0)	P	Q
n	0.1523156	Peri. 181.2005	+0.7555361	-0.6375638
a	3.472481	Node 219.7602	+0.6029940	+0.7666582
e	0.695121	Incl. 13.6184	+0.2560534	+0.0758131
P	6.47			

Estas circulares se remiten por correo electrónico a los asociados que se han inscrito al servicio. Es un medio para conocerlas de inmediato, sin las demoras de Correos. Si usted aún no las recibe electrónicamente, solicítelo a la secretaria de la Agrupación enviando su dirección electrónica a secretaria@astrosabadell.org.

Reciclatge

Segons la Viquipèdia, el **reciclatge** és la recuperació i el reproced de parts o elements d'un article, tecnologia, o aparell que en arribar al final de la seva vida útil pot ser reutilitzat.

Les fases bàsiques del reciclatge són la recol·lecció dels residus, el seu procés o la fabricació a altres productes, els quals podran ser reciclats ells mateixos. Materials que acostumen a ser reciclats són el ferro, l'alumini, les ampolles de vidre, el paper, la fusta i el plàstic.

El reciclatge és un component clau de gestió de residus modern i és el tercer component de la jerarquia del reciclatge: "Reduir, Reutilitzar, Reciclar".

Reciclar és per tant l'acció de tornar a introduir en el cicle de producció i consum productes materials obtinguts de residus. Per exemple, reciclar un ordinador significa que, o bé les seves parts o les matèries primeres que formen els seus components tornen a utilitzar-se.

També es refereix al conjunt d'activitats que pretenen reutilitzar parts d'articles que, en el seu conjunt, han arribat al final de la seva vida útil, però que admeten un ús addicional per alguns dels seus components o elements.

Al procés necessari per disposar d'aquestes parts o elements, i preparar-los per la seva nova utilització, se'l coneix com a recollida selectiva.

La producció de mercaderies i productes, que fan créixer el consum i com a conseqüència l'augment de residus de diversos tipus ha obligat a les societats modernes a desenvolupar diferents mètodes de tractament d'aquests residus, amb el que l'aplicació del reciclatge troba justificació suficient per dur-lo a la pràctica.

En una visió ecològica del món, el reciclatge és la tercera i darrera mida en l'objectiu de la disminució de residus; el primer seria la reducció del consum, i el segon la reutilització.

Raons per reciclar n'hi ha moltes però en destaquem:

El cost de recollida i eliminació d'una tona d'escombraries és d'entre 46 i 120€ a Espanya.

A Espanya es llencen a l'any més de 300.000 tones de metalls. Això és un malbaratament de matèria.

Si es recicla el vidre s'estalvia un 90% d'energia i per cada tona reciclada s'estalvien 1,2 tones de matèries primeres.

Recuperar dues tones de plàstic equival a estalviar una tona de petroli.

Per cada tona d'alumini llençada a l'abocador cal extreure quatre tones de bauxita (que és el mineral del que s'obté). Durant la fabricació es produeixen dues tones de residus molt contaminants i difícils d'eliminar.

En reciclar una tona de paper se salven 17 arbres.

La **cadena de reciclatge** comença quan els consumidors separen els envasos dels productes de la resta de les escombraries i els dipositen en els diferents contenidors. Hi ha cinc tipus de contenidors de reciclatge, amb diferents colors:

Contenidor groc: en aquest s'han de dipositar tot tipus d'envasos lleugers com els envasos de plàstics (ampolles, terrines, bosses, safates, etc.), de llaunes (begudes, conserves, etc.).

Contenidor blau: En aquest contenidor s'han de dipositar els envasos de cartró (caixes, safates, etc.), Així com els diaris, revistes, papers d'embolicar, propaganda, etc. És aconsellable plegar les caixes de manera que ocupin el mínim espai dins del contenidor.

Contenidor verd clar: En aquest contenidor s'hi diposita vidre.

Contenidor marró: En aquest contenidor s'hi dipositen restes de menjar... però no restes de jardineria.

Contenidor gris: En ell s'hi dipositen la resta de residus que no tenen cabuda en els grups anteriors.

La veritat és que petits gestos poden fer que entre tots tinguem un planeta molt més sa per nosaltres mateixos però sobretot pels nostres fills, que són els que en gaudiran més enllà en el temps.

Al nostre municipi actualment disposem de diferents punts on dipositar les nostres deixalles en contenidors, i al costat, gràcies a un conveni amb el Consell Comarcal, contenidors grocs, verds i blaus per a poder reciclar. Dir-vos que abans de l'any 2012 el nostre municipi haurà d'adherir-se també a la recollida de la matèria orgànica.

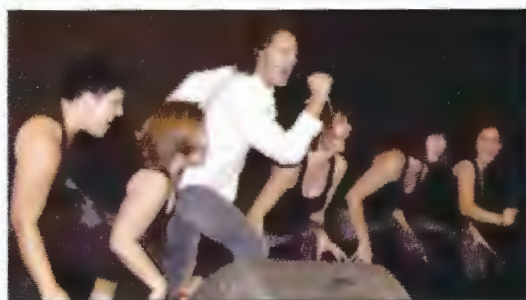
Fa mal d'ulls veure que encara hi ha veïns que llencen al contenidor gris cartrons, ampolles de plàstic, vidre i tot el que sigui escombraries habituals d'una llar només per la mandra de separar-ho una mica. Pensem, si més no, que la despesa de la recollida la paguem entre tots, trimestralment, juntament amb el consum d'aigua en el cas particular d'El Far d'Empordà. A més, l'Ajuntament té un límit de tones màximes per habitant, a partir de les quals, és penalitzat econòmicament. En canvi, el cost de la recollida selectiva dels contenidors de reciclatge d'envasos, vidre i paper, l'assumeix integrament el Consell Comarcal. Acceptarem que algun dia ens hagin d'acabar augmentant les taxes per a compensar el sobrecost de la recollida d'escombraries, només perquè ens fa mandra perdre una mica del nostre temps reciclant? Ni que sigui pel bé de la nostra butxaca, no valdria la pena ser una mica més curosos?

Ànims, que tampoc costa tant. La Generalitat ha fet moltes campanyes els darrers anys, us animo que us n'informeu si teniu qualsevol dubte. www.aquireduim.cat, www.aquireciclem.cat o bé www.elteupetitgest.gencat.cat. També podeu consultar www.mediambient-altemporda.org/ del Consell Comarcal de l'Alt Empordà, departament de Medi Ambient.

Sara Bayés Quer, Novembre 2010

El Far Actu

El mes de novembre als voltants de Sant Martí celebrem la festa major d'hivern. Novembre 2009.

Dissabte al matí, vam començar amb la 3ª bicicletada popular, que des de la primera edició té un gran nombre de participants. Fem rutes còmodes per camins propers al nostre poble, per poder-hi participar tant petits com grans.

A la tarda, com que ja fa fred, a la sala ben calentonets, ens oferien un espectacle infantil amb "el màgic Raul" que ens va divertir a tots. Seguidament una exhibició de cicling que ens va demostrar quins veïns són més agosarats i estan en plena forma, fent passar una agradable estona tant als participants com als curiosos que ens ho miràvem.

A la nit, el 2n playback amenitzat per la discomòbil "the coconuts", amb molta participació tant de públic com de representacions.

Diumenge l'ofici solemne seguit de sardanes deixant un temps per gaudir d'un bon dinar de festa major en família i retrobar-nos a la tarda per ballar un parell de sardanes, escoltar un bon concert i ball de fi de festa a càrrec de l'orquestra Costa Brava.

Festa d'estiu, juny 2010

Enguany la festa d'estiu com és costum ha tingut com a protagonistes especials a la gent gran del poble, i per sorpresa de tots, també els nens de l'escola van tenir un paper molt important aquests dies.

Divendres es va inaugurar una exposició sobre "la vida als masos" realitzada per l'escola i amb la participació dels masos; explicant tradicions, ensenyant fotografies i deixant les portes de casa obertes per poder recollir la informació. L'exposició va tenir un gran èxit.

Dissabte de bon matí la tradicional "caminada popular" on hi participen molts veïns del poble. Els més petits quan van arribar al Centre Cívic es van trobar amb l'agradable sorpresa d'uns inflables situats a la plaça de l'escola per poder-ne gaudir durant tot el dia.

A la tarda partidet de futbol: solters contra casats.

A la nit un grup de nens de l'escola anomenat "Taflic" ens van oferir un concert de cançons d'abans i d'ara, que ens van deixar a tots bocabadats i emocionats. Tot seguit la gresca va estar assegurada amb en Miquel del Roig, tots cantant i ballant fins ben entrada la nit.

Diumenge missa solemne, tot seguit sardanes a la plaça i l'esperat dinar homenatjant a la gent gran. L'àpat va tenir un gran èxit de participació, obsequiant a totes les persones més grans de 65 anys amb un present. Després del dinar l'orquestra Rosaleda va fer gaudir als presents amb un concert i ball de fi de festa.

ALTRES ESDEVENIMENTS

Durant tot l'any en el nostre poble s'han anat fent actes fora del marc de les dues festes anuals com ara:

Uns monòlegs, una obra de teatre, un concert de rock, un curs de sardanes i altres esdeveniments que veurem en diversos articles.

Cèlia Cerveró

L'ARRIBADA DEL PATGE REIAL AL FAR

Per primer any, el patge de S.S.M.M els Reis de l'Orient va fer parada al poble d'El Far uns dies abans del 6 de gener. L'Ajuntament del poble, juntament amb la col·laboració de la comissió de festes, es va encarregar de muntar tota la logística per acollir còmodament a l'enviat de ses majestats amb tot el seu seguici. A les imatges podeu observar que es va aplegar un mombrós públic que va voler saludar en persona a l'il·lustre convidat i els més menuts li van fer entrega de les cartes que van ser dipositades a la bústia reial.

La foto oficial de l'ajuntament amb l'il·lustre convidat

L'arribada del patge amb el seu seguici

L'agutzil fent la xocolata

Anunciant l'arribada

La pastoreta i les seves ajudants donant de menjar al bestiar estabulat

El poble fent acte de presència!

Entregant les cartes i escoltant els advertiments

CURS DE FOTOGRAFIA

A la biblioteca de l'escola, el passat mes de febrer, es va impartir un curs teòric i pràctic de fotografia, que va anar a càrrec de la fotògrafa Conxi Molons. Les classes es van fer els dimecres del mes de febrer. El curs estava adreçat a totes les persones del poble amb interès per la fotografia.

La senyora Molons ens va oferir un curs que combinava els coneixements de la fotografia analògica i la seva aplicació a la fotografia digital. Vam aprendre con treure el màxim rendiment de les nostres càmeres. El curs ens va permetre augmentar coneixements, explorar les possibilitats expressives del llenguatge fotogràfic i experimentar noves tècniques.

Per finalitzar el curs i posar en pràctica el que havíem après, vam anar al Monestir de Sant Pere de Rodes. Va ser una sortida molt gratificant, tot i que no tots els participants al curs van poder venir. Aquell dia en el Monestir rodaven un fragment de la sèrie que s'emetrà aquesta tardor a TV3 sobre Ermessenda de Carcassona.

CARNAVAL 2010

Molta Gresca i bon rotllo! Un reportatge de "El Far Actiu"

Fotos de Jordi i Esther

CARNAVAL 2010

TALLER DE CUINA INFANTIL

A la cuina i amb les mans a la massa... mai millor dit! Setmana Santa de 2010.

Els nens i les nenes van participar molt activament, s'ho van passar super bé i van fer un berenar fantàstic amb tot el que havien cuinat.

Els pares van poder fer tastets quan van venir a recollir-los.

Enfarinats i ben ensucrats van marxar cap a casa amb el full de les receptes per poder practicar i un petit regal.

Quina presentació, oi?
Fins la propera

PLAYBACK INFANTIL

El Playback

Durant la Setmana Santa els nens i nenes d'El Far d'Empordà van organitzar un playback infantil en el que van participar nens i nenes de totes les edats.

Opinió

Vam organitzar aquest playback conjuntament amb la Comissió de Festes, perquè a les festes del poble els nens vam actuar molt poc o millor dit gairebé gens.

En el playback de petits tothom va fer les cançons que li agradaven fins i tot els nens més petits del poble van llençar-se a l'escenari.

Vam assajar molt i vam posar tot el nostre esforç perquè agradés al públic.

Conclusió

Que us animeu a participar al proper Playback infantil, ja que l'èxit de públic i els aplaudiments ens han animat a organitzar-ne un altre. Esperem, amb molta il·lusió, que ens vingueu a veure al pròxim Playback.

fins un altre any!!!

Marina Sánchez i Xènia Vinyoles

TV3 ENS VISITA I EL FAR VISITA TV3

A principis del mes de desembre TV3 va visitar la nostra escola per tal de realitzar un reportatge sobre el funcionament actual de les escoles rurals i el treball que es desenvolupa a nivell de les noves tecnologies. L'Espartac Peran, juntament amb un equip de càmeres, va enregistrar varis moments del dia a dia de l'escola tot destacant el treball que es porta a terme a l'hort amb en Jaume Teixidor i l'aplicació de les pissarres digitals a les tasques curriculars del centre. El reportatge va girar entorn a l'equilibri d'una escola contextualitzada en un àmbit rural amb l'afegit de treballar amb les últimes tecnologies. Pocs dies després de l'enregistrament, el programa va sortir en antena juntament amb una entrevista a en Jaume Teixidor tot explicant la feina de l'hort i la vida a pagès en un poble com El Far.

L'experiència va ser molt gratificant per a tots plegats. Els alumnes van poder veure com treballen els càmeres i el desplegament de tot un equip per tal d'enregistrar només uns minuts de programa.

Si voleu tornar a veure el reportatge que va sortir per TV3 només cal clicar a la següent adreça: <http://blogs.tv3.cat/divendres.php?catid=1879&blogid=562>

I per tal de retornar la visita, el dia 2 de juliol un grup de veïns van visitar els estudis de TV3 a St. Joan Despí i van participar en l'emissió en directe del programa diari DIVENDRES conduït per l'Espartac Peran i en Xavi Coral.

Rosa Maria Moret

DE POESIA, DE VIDA, DE MORT

DE POESIA

Aquest 2010 la literatura catalana commemora el naixement de dos poetes cabdals del segle XX: Joan Maragall (Barcelona, 1860-1911) i Màrius Torres (Lleida, 1910-1942). Maragall escriu dins del període anomenat Modernisme i Màrius Torres, malalt de tuberculosi des dels 25 anys, durant la Guerra Civil i la postguerra. Tots dos van morir joves, 51 i 32 anys, i la crítica els considera uns dels poetes més importants de la literatura catalana del segle XX.

Tot i això, Maragall ha esdevingut un poeta molt més popular que Torres. Tothom ha sentit alguna vegada *La vaca cega*, *l'Oda a Espanya*, *El cant de la senyera* (només per citar-ne algunes) o ha llegit fragments del *Cant espiritual* (ni que sigui en una esquila) i els associa invariablement a Joan Maragall; en canvi, pocs saben que la *Cançó de Mahalta* que cantava Lluís Llach és un dels molts poemes de Màrius Torres, a qui no se li ha fet, encara, el reconeixement que mereix. Només cal fixar-se en el ressò que fa la premsa d'un i altre autor.

Per si és del vostre interès, en aquestes adreces podreu trobar-hi tots els actes oficials que es fan per celebrar el naixement d'aquests poetes:

<http://mariustorres.paeria.cat/ca/any-marius-torres>

<http://www.joanmaragall.cat/>

També des de la comissió que organitzem la *Poesia a la fresca* vam sucumbir al poeta més conegut i vam triar Joan Maragall en detriment de Màrius Torres.

De tot el que es podria dir de Joan Maragall, només voldria remarcar dos aspectes: en primer lloc, que la seva obra (i particularment la seva poesia) reflecteix la tensió vital i social de tota una època, la del tombant de segle —XIX al XX—, i per tant de tota una generació. En Maragall vida i obra són indestruïbles i exemplifiquen no només l'evolució de la societat catalana durant el modernisme sinó també la realitat cultural de l'època i la influència dels corrents poètics europeus en la literatura catalana. Per això, es considera Joan Maragall la figura principal de la poesia modernista.

En segon lloc, el fet que tota la poesia de Maragall va molt més enllà del que pot semblar en una primera lectura. Sota l'aparent senzillesa de les seves composicions, de l'espontaneïsmes que les caracteritza, hi ha un missatge que respon a la situació que viu en cada moment. En Maragall, res és gratuït, tot té una raó de ser, i el que em sembla més important, en tot moment i malgrat les circumstàncies, opta per una actitud positiva davant la vida i expressa el vitalisme heretat de Nietzsche.

DE VIDA

Un any més, el 26 d'agost, a l'església, es va celebrar la nit de la poesia dedicada a Maragall: ara fa 150 anys del seu naixement i l'any vinent es commemorarà el centenari de la seva mort. Ens va semblar que si se centra la nit de poesia en un poeta concret, el més adequat per homenatjar-lo és recitar poemes de l'autor per poder oferir un tast de la seva poesia, triada pels mateixos rapsodes segons les seves preferències, sense cap mena de pretensió. I va anar bé: els que hi érem vam poder escoltar 23 poemes (uns més coneguts que d'altres) del poeta homenatjat.

El recital es va obrir amb l'acompanyament musical del grup d'en Roger Pey i va tancar-lo *Taflic!*, l'entranyable coral dirigida per l'Albert Massip. Entremig, també vam poder sentir la música d'en

Víctor Berja i en Quim Reixach, un parell de cançons més de *Taflic!* i la tenora d'en Quim Reixach acompanyant *El cant de la senyera*.

Després es va oferir un ressopó als assistents amb l'acompanyament del grup de jazz Acústic cafè.

DE MORT

Malauradament, aquesta vegada també ens va acompanyar la mort: aquell dia s'havia produït el decés sobtat de la Teresa Teixidor. I per això la nit de la poesia es va convertir en un homenatge improvisat a la Teresa, tal com va explicar —en nom dels organitzadors— la Rosa Maria Moret al final del recital. I crec que no m'equivoco si afirmo que aquella nit va ser en el record de tots els qui assistíem a la Nit de poesia.

No us puc parlar de la Teresa perquè ni el temps ni les circumstàncies m'havien permès conèixer-la: la meua relació amb ella es limita a converses de cortesia allà on ens trobàvem. Tot i això, sempre m'havia semblat una dona ferma, que vivia la seva vida d'acord amb les seves conviccions i segons les circumstàncies de cada moment. Com Maragall, va morir jove, i també com el poeta deixa una estela d'optimisme i vitalisme en aquells que l'han estimada.

Esther Renart Prat

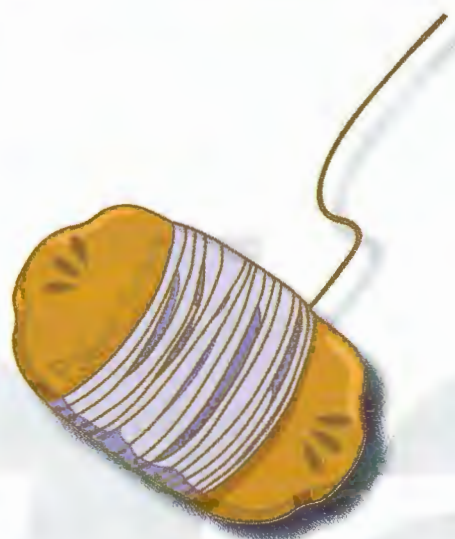
Fotos de Conxi Molons

TALLER DE COSTURA

Aquest estiu ens hem trobat tot un grup de dones d'El Far cada divendres a la tarda al Centre Cívic per fer costura. Amb l'ajuda de l'Esperança Jofre hem après a fer Patchwork o a brodar. Ha estat una experiència que ens ha agradat molt. Hi havia gent de totes les edats: nenes que encara van a escola, jovenetes i no tan jovenetes que volien aprendre a cosir i dones ben grandetes que ja en saben molt potser de ganxet, de mitja o de punt de creu i que volien passar una bona estona en bona companyia aprenent noves labors.

L'Esperança en sap molt i a més té una paciència infinita que ha fet que ens aficionéssim a cosir. Totes i cadascuna de nosaltres a partir d'ara podrem lluir a casa nostra alguna cosa excepcional, particular que hem fet gràcies a aquest taller de costura que tenim moltes ganes de repetir.

Cristina Bayés Quer

TALLER DE MEMÒRIA 2010

Una vegada més tenim sobre les taules el Taller de Memòria a l'aula del Centre Cívic de El Far d'Empordà. Per si algú no es fa la idea del que vol dir un "taller de memòria" podríem comparar-ho amb un "bricolatge" cultural de forma dinàmica i planera, d'aquesta manera tothom pot participar-hi. Només cal tenir una qualitat molt especial i concreta que no tothom pot aconseguir i gaudir que és estar jubilat... o ser parella d'un jubilat. Dic que sembla un "bricolatge" perquè poc a poc es van tocant uns temes que moltes vegades ja teníem oblidats o rovellats... i que tots sabem o sabíem; simplement són qüestions de pura lògica però calen uns moments de reflexió per a trobar l'explicació adient o la solució, la tenim aquest any. Un exemple real que us puc posar seria dir el nom d'una peça de goma elàstica en forma de mugró que es dóna als nens per xuclar durant la dentició (?) o també el nom d'una joguina de fusta que gira en deixar anar un cordó (?). Un altre de simple que fa reflexionar és dir en 10 minuts el nom de 30 coses que es puguin posar al cap (?). I si voleu un exemple de matemàtiques pots calcular el resultat de: $4+18-14+(4 \times 3)=?$ I així ens podríem passar tota la tarda. Per cert, per si algú dubte dels seus encerts, les respostes les trobareu al proper *Farus*. Com us deia i us he demostrat, tothom pot accedir-hi i no calen coneixements d'arquitectura ni d'astronomia, ni tampoc haver sigut universitari...

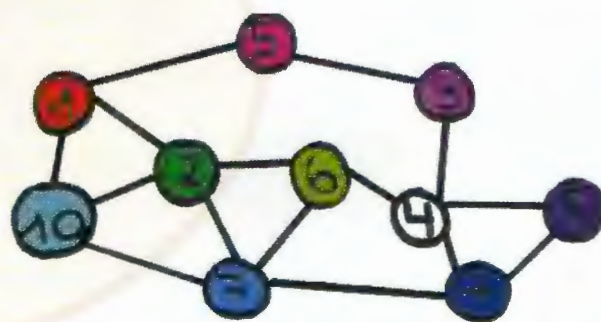
El nostre poble té fama de tenir molta participació (no com a altres que només hi van 4 ó 5 iaies) i mixta, per això ha calgut fer dos grups o torns i d'aquesta forma tothom pot seguir millor la monitora i tots podem participar, ja que el poc temps que dura passa volant; a vegades seixanta minuts poden semblar seixanta segons...

El meu torn, que és el segon, el posem els jubilats: Josep Jofre, Fina, Joan Arnall, Nuri, Joan Cusí, Bertu, Carme, Lluïsa, Salvador, Maria Teresa, Jaume, Mari, Joaquim, Dolors, Juanita, Carme ...etc, i algú altre que ara mateix no recordo (per això vaig al taller de memòria!).

Al primer torn també són molta colla. No us dic els noms perquè no els sé tots, però la Neus us els pot anomenar molt bé.

Enteneu per què dic que sembla un bricolatge? Hem restaurat petits oblits o manques d'atenció sobre coses molt simples que si no hi donem un repàs es van rovellant. A tots ens passa allò de "ja ho sé però ara no m'en recordo..." o també "ho tinc a la punta de la llengua..." Moltes vegades davant d'una cosa molt simple, un problema, un plantejament concret o un qüestionament poc habitual ens quedem momentàniament bloquejats, sense resposta i el més fàcil és dir no ho sé. Doncs no. El "bricolatge" de la memòria consisteix en acostumar-nos a reflexionar i anar eliminant dubtes i trobar la resposta o solució correcta i aconseguir la màxima seguretat i confiança en un mateix.

Per acabar i perquè vegeu que ens ho passem molt bé fent "bricolatge" o millor dit taller de memòria, us reproduïxo un dels exercicis que no fa gaires dies ens va posar la Meritxell.

Senyaleu la ruta a seguir per sumar 22 i 28. Els números han d'estar connectats per línies i han d'estar situats de forma seguida.

Ramon Santaulària

UN VIATGE A PORT AVENTURA

Aquest estiu les famílies Teixidor, Coll i Jofre d'El Far d'Empordà hem anat de viatge a PORT AVENTURA.

Ja feia temps hàviem reservat tres habitacions a l'hotel que s'ha estrenat fa poc, el Gold River de l'oest. Un hotel preciós on hi havia tres piscines i estava organitzat com un poble de l'oest americà. Als carrers d'aquest poble hi havia molts carros, cementiris, animals, botigues... Semblava ben bé que estiguéssim en un poble del Far West.

Quan entràvem al parc d'atraccions teníem, tot just arribar, l'atracció de l'estampida.

Durant els dies que hi vam ser, vam pujar a tot arreu, fins i tot a les atraccions que fan més impacte.

Després d'haver dormit la primera nit, al següent dia vam anar a les atraccions d'aigua que n'hi ha unes quantes. També ens vam banyar a la piscina de l'hotel i l'últim dia ens vam acomiadar pujant junts a les atraccions que ens havien agradat més.

Aquesta estada a PORT AVENTURA ha sigut una experiència inoblidable i hem descobert que anant de viatge en grup és molt més divertit que anar-hi tot sols.

Aquestes són algunes fotos que ens vam fer als carrers de l'hotel i dins d'un dels restaurants on hi érm tot el grup

Martí Coll i Guillem Teixidor

ANY DE NEU, ANY DE BÉ DE DÉU

Com a agricultor he viscut quatre nevades importants i jo en faria una lectura ràpida i personal del que és, i ha estat la neu per a mi.

A la plana 10cm per gaudir-ne i a la muntanya la que calgui per esquiar.

Jo evidentment no sóc esquiador i a part del que pugui suposar econòmicament pel nostre país no m'atreveixo a fer una valoració real del benefici que representa la neu a la muntanya, de ben segur que té grans incidències positives: l'aigua, la regeneració dels boscos, pel medi ambient, riquesa econòmica per la zona, la creació de noves infraestructures, etc.

Si que m'atreveixo com a pagès a fer una valoració del que suposen les nevades importants al camp i que penso que pot ser compartida per molts pagesos.

El primer punt negatiu és que les infraestructures no estan preparades per suportar fenòmens meteorològics fora del normal. Si parlem de cultius, les nevades han de ser abundants per obtenir la quantitat d'aigua necessària per considerar-les com una bona ploguda, parlem de 40-50-60 cm de neu. Això que pot ser bo pel camp ens dificulta i molt el dia a dia, doncs la neu va canviant d'estat natural: és arrossegada pel vent, es glaça, tenim dificultat per arribar a les granges, etc.

Si recordem la nevada del passat mes de març d'enguany tots sabem que va ser un caos total i tots els beneficis que aquella neu podia portar al camp... segur que no van ser compensats pel cost que va suposar conviure 10 dies amb aquest element blanc.

A casa quan sento els meus fills i néts tan contents pel que ve, jo només pregunto: Quin gruix tenim? Quan em diuen que hi ha més de 10 cm. ja començo a tremolar doncs he patit molt les conseqüències de les últimes nevades. Ells gaudeixen, però a mi conforme la tempesta augmenta el cor se'm va fent petit.

I un altre element a valorar amb nevades importants és el patiment dels nostres boscos mediterranis, que segons els experts tardaran 20 anys a recuperar-se, deixant un molt alt risc de foc durant l'estiu per la gran quantitat de brancatge caigut i sec i que la mala gestió de les administracions i la crisi econòmica no permet fer la neteja que hi caldria.

i acaba amb un rodolí, que diu així:

*Quan comenci a nevar
poseu-vos a pregar
que caigui la neu justa
per poder "disfrutar".*

Josep Jofre i Heras

UNA ESQUIADA A PLE ESTIU

Hi ha gent que per refrescar-se va a la platja o es pren un bon got de refresc. Hi ha gent que té la sort de poder fer una bona esqujada el mes de juliol.

Aquest estiu vaig tenir l'oportunitat de fer les 3 coses: la platja, el refresc i la neu.

Durant el meu últim viatge a Xile i Perú em vaig quedar un cap de setmana a Santiago de Xile. A principis de juliol just hi començava l'hivern i els meus amics em deien que no podia deixarescapar l'oportunitat de provar la millor neu de l'hemisferi sud.

Un dels centres d'esquí més propers a Santiago, és **Valle Nevado**. Des de la capital xilena surten microbusos directament a les pistes. I tot són comoditats. El vespre abans, truques a l'agència

de viatges i reserves una plaça, i l'endemà vénen a recollir-te de franc al teu hotel. Et porten a un punt de trobada on pots llogar els esquís i tot l'equipament necessari, inclosa la roba, els mitjons, els guants, el casc, etc.

Els microbusos triguen aproximadament una horeta en pujar des de Santiago, que es troba entre 700 i 1000 m sobre el nivell de mar, fins a les pistes del **Valle Nevado**, a quasi 3.000 m d'alçada. És una carretera plena de corbes, amb alguns trams molt estrets que té una particularitat que és que en els mesos de la temporada d'esquí els matins de dissabte i diumenge està oberta només de pujada, és a dir, els cotxes que volen baixar han d'esperar fins a les 11.

Ja que des dels pàrquings has de caminar uns 500 m fins a la caixa i als primers remuntadors hi ha també un servei de *shuttle*, un petit tren, pels esquiadors més vagoos. Ara ja només heu de comprar el forfait, o com diuen els xilens, el boleto o el pase, posar-vos els esquís i sortir.

Segons diuen els propis xilens, el **Valle Nevado** té la millor neu de l'hemisferi sud. No he pogut provar encara cap altre centre d'esquí sud-americà però puc dir que el del **Valle Nevado** està a un nivell molt proper als millors dels centres europeus. Ofereix tot tipus de pistes (o *canchas* com diuen ells), des de les més senzilles, verdes, passant per les blaves i vermelles fins a les més exigents, negres. També hi ha trams de neu pols verge pels amants del "*freeride*" i de pistes ondulades sense arreglar per aquells que estimen el "*mogul*".

L'estació compta amb un sistema de telecadires i remuntadors (*andarriveles*) que junt amb les pistes, molt ben interconnectades asseguruen un dia ple d'emocions. Els dissabtes no sol haver-hi tanta gent

Els Andes, des del Mercat Central de Santiago de Xile

Els Andes, des de Las Condes

Valle Nevado, un *ski-resort* a 3.000 m sobre el nivell de mar

com els diumenges i els temps d'espera són més que acceptables. Si us agrada la velocitat, un estil d'esquiar una mica esportiu i voleu fer el màxim de baixades possibles per amortitzar la inversió en el forfait, no tindreu ni temps per recuperar-vos i acabareu la jornada amb les cames fetes pols. Però això també us passarà si veniu amb nens i junts gaudiu de les nombroses pistes infantils o d'altres activitats com per exemple del salt des d'un trampolí sobre *Big Air Bag*, un enorme coixí inflat. I, sobretot, heu de tenir en compte que esteu passant un dia per sobre de 3.000 m i que a la tarda us pot mancar l'aire...

Una gran part dels turistes estrangers que van cap a **Valle Nevado** són brasilers. No són grans esquiadors però els agrada molt passar uns dies a la neu. Hi vénen famílies senceres que solen contractar un monitor que els està ensenyant. Però com em va explicar un d'ells, no són massa bons alumnes, es cansen aviat i molt sovint es passen llargues estones prenent el sol i copes en les moltes terrassetes dels bars i restaurants que hi ha.

I la veritat és que un pisco sour d'aperitiu i un bon plat de les típiques empanadas xilenes amb una amanida de *palta* i *choclo* (alvocat i blat de moro) acompanyat per una copa d'un *Santa Ema reserva*, no té preu.

El que sí que té preu és tot aquest "tinglado". I per mi era molt sorprenent que els preus fossin aproximadament 50% més alts que els que pots trobar als centres d'aquí o de la Catalunya Nord...

El transport d'anada i tornada des de Santiago costa 15.000 pesos (25 €), el lloguer de material (esquí, bastons, botes, guants, casc) costa 26.000 pesos (42 €), el forfait diari en la temporada alta és per 32.000 pesos (50 €) i un dinar complet per uns 25.000 pesos (39 €). Per aquests preus podeu gaudir de 40 km de pistes, de 900 hectàrees de superfície esquiable i d'una neu meravellosa. Cada any hi cauen més de 7 metres de neu acumulada. La vida es viu només un cop i una aventura com aquesta la recordareu tota la vida.

Radek Pavelec

Retorno Alto - Pista Vermella

Adrenalina - Pista Negra

Cima Ancla 3.582 m

Cami de tornada cap a Santiago

LA MUNTANYA

Dic la muntanya, però podria dir també l'esport, els castells, la dansa... i tantes disciplines que exigeixen un esforç personal per superar.

Per què dic filosofia de vida? Doncs perquè totes aquestes coses que fan que haguem d'esforçar-nos per aconseguir l'objectiu que ens hem proposat, fan que et plantejis la vida d'una altra manera. Si ens ve tot rodat, la comoditat en què es viu ara, fa que ens apoltronem en un sofà, veient com passa la vida "dels altres" en les sèries de TV, que tan d'èxit tenen, i no gaudim de la nostra pròpia vida.

La mainada porta una dosi tan alta de tonteria, fruit dels programes de moda (Disney Chanel, Hanna Montana, etc.), que si no se'ls educa en valors que els hi serveixin per superar els entrebancs que tots ens trobem pel camí, tindrem una societat completament malalta, incapaç de reaccionar davant l'adversitat, mentre que si els eduquem de manera austera, que no ho tinguin tot perquè si, que hagin de fer quelcom a canvi per aconseguir el capritx, que sàpiguen mirar amunt per dir: allà és on vull arribar i sentir l'alegria que fa haver complert un objectiu que t'ha costat aconseguir. Encara que es pugui pagar, no se'ls pot donar tot el que demanen perquè va contra la seva educació. S'ha de saber dir: no, ara no toca...!

Jo dic que la muntanya educa, perquè a mi, amb gairebé 67 anys a l'esquena, puc dir que m'ha servit de molt. Des de jove que hi vaig i he tingut la sort de gaudir de bona salut per fer-ho. Així ho he ensenyat als meus fills i ara als meus néts, que ara un pas, ara un altre, vas pujant, i en arribar al cim sents l'alegria immensa d'haver-lo conquerit.

Penso que això mateix és aplicable a tota la vida, doncs tota la vida és una muntanya per anar escalant, sols és qüestió de canviar el "xip" del cervell i dir: si puc, em costarà, però arribaré.

I ja que parlem de muntanyes us proposo fer una excursió fàcil i bonica a l'hora.

Anem en cotxe fins a Vilajuïga i allà enfilem cap a Sant Pere de Rodes. Quan siguem a l'aparcament del mas Ventós, on hi ha una àrea de picnic, deixem el cotxe i comencem a caminar en direcció al castell de Sant Salvador. Tot està molt ben indicat. Quan siguem a Sant Salvador hi haguem fruit de la gran vista que té tant de la plana empordanesa, com del mar fins a Cervera i Cap de Creus, encaminarem la baixada cap a Sant Pere de Rodes i un cop visitat el Monestir i fet "el toc" a la cafeteria, anirem cap a Santa Helena i d'allà agafarem el corriol que ens tornarà a portar al mas Ventós.

Que en gaudiu molt.

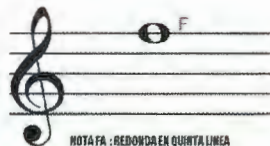
Fina Company

JEROGLÍFICS

Us proposem uns quants jeroglífics per passar l'estona. A veure si els encerteu!

Quin temps fa?

+

Quina sèrie de TV miro?

Quin programa és?

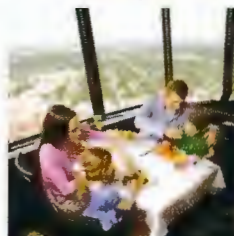
+

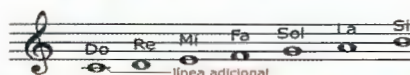
Amb què juguem a l'hora d'informàtica?

+

+

Anem a buscar els croissants al....

Av-

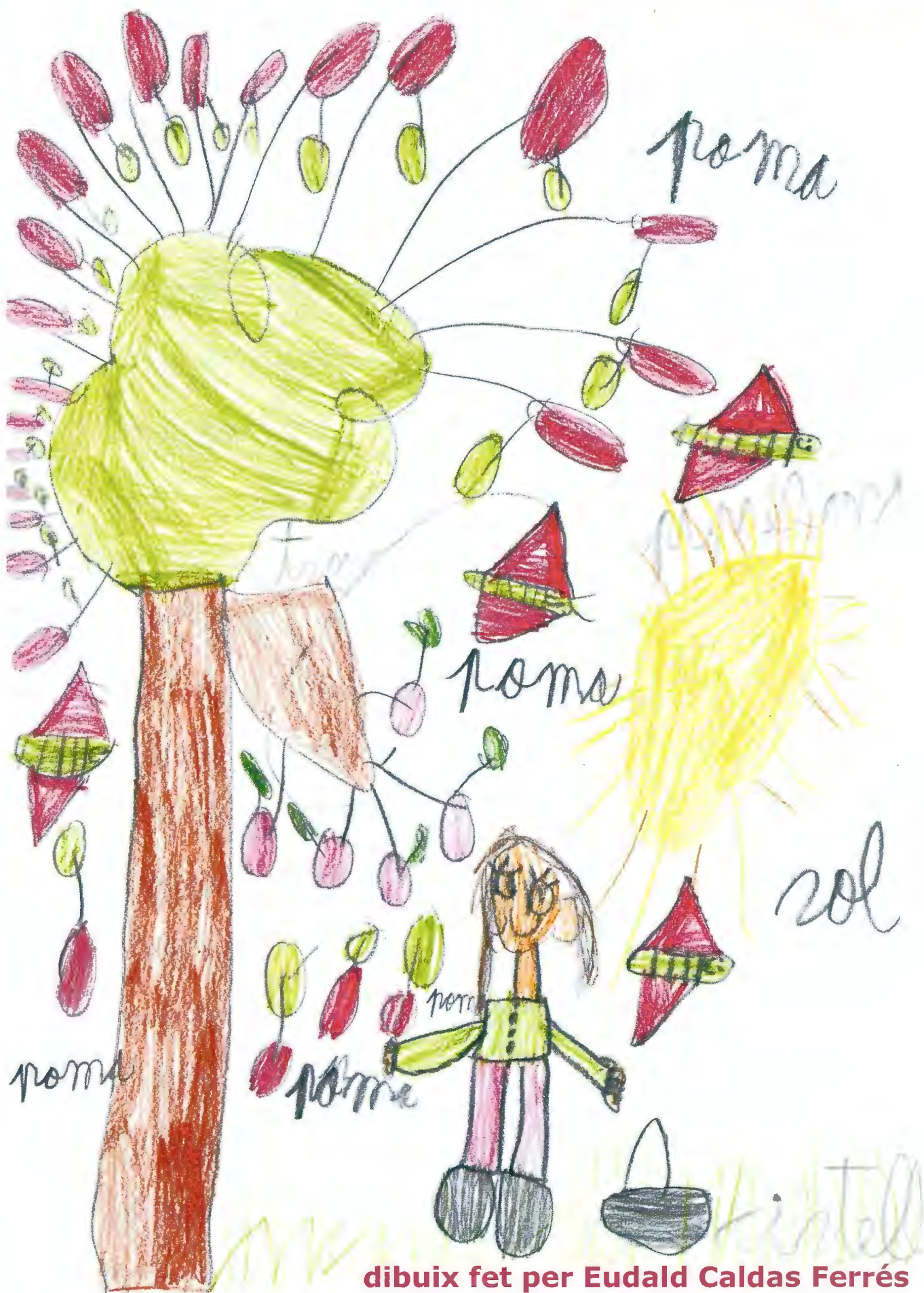

Quin és el meu grup de rock preferit?

de

dibuix fet per Eudald Caldas Ferrés

OSSOBUCO DE VEDELLA AL CAVA

Qué és l'ossobuco?

L'ossobuco (os amb "buit" o amb "forat") és l'os de la pota de l'animal, en aquest cas del vedell tallada perpendicularment, per això cada peça presenta l'os amb el seu moll en el centre ... (D'aquí el del "buit" o "forat") i, al voltant, la carn melosa del conill; ... perquè, evidentment, el millor i el més venut generalment és el de la part del jarret o conill de la cuixa.

Ingredients per 4 racions:

- 4 ossobucos
- 250 gr. xampinyons laminats
- 80 gr. mantega
- 1 carota
- 1 ceba
- 1 branca d'api
- una mica de julivert
- una mica de farina
- 1 copa de cava (millor brut)
- 150 ml. de crema de llet
- Brou
- Sal i pebre

Preparació:

Piquem molt finament la carota, l'api i la ceba i ho posem a daurar en una paella amb la mantega. Quan ja estigui tot rosset, enfarinem els talls de carn. També els daurem una mica i els salpebrem, a continuació ho ruixem tot amb el cava, deixem que aquest s'evapori totalment i afegim els xampinyons laminats. Remenem una mica i afegim brou que quedi quasi cobert, quan els xampinyons ja estiguin tovets afegim la crema de llet.

Deixem a foc baixet que vagi fent la xup-xup més o menys una horeta, si cal hi afegim més brou. Al final de la cocció decoram amb el julivert trinxat i ja podrem emplatar, es pot acompanyar amb un puré de patates.

PANNACOTTA

La pannacotta com molt bé diu el seu nom vol dir "nata cuita" en italià, son unes postres típiques de la regió italiana Piemont, que està situada al nord-est de la península italiana, fregant amb la frontera de França i Suïssa.

Els ingredients per fer unes 12 racions completes són:

- 800 ml. de nata per cuinar
- 200 ml. de llet
- 100 grams de sucre
- 15 grams de gelatina en fulla
- 1/2 llimona (la pell ratllada)
- Melmelada de fruites del bosc, gerds (pel contrast) o la que us agradi
- 12 gotets transparents d'uns 100 ml.

Primer de tot agafem dos platets i hi posem granadina en un i sucre en l'altre, suquem el primer got en la granadina i després en el sucre, és per la decoració dels gots

Posem una olla al foc (no massa alt) amb la nata, la pell de llimona ratllada i el sucre i esperem que el sucre estigui ben desfet. A continuació afegim la llet i les fulles de gelatina (que l'hauem posat durant 5 minuts en remull amb aigua). Deixem arrencar un sol bull i ho retirem.

En el fons dels gotets que hem decorat hi posem una culleradeta de melmelada de fruites del bosc i a continuació amb molt de compte anem omplint els gots amb el preparat encara calent.

Només faltarà deixar-ho un mínim de 12 hores a la nevera i ja estarà a punt de menjar. Espero que us agradi

MELMELADA D'ALBERCOCS

Al jardí de casa tenim un albercoquer i aquest any potser pel que diuen de que "año de nieves año de bienes" ens va fer molts d'albercocs i com que van madurar tots de cop, en vaig fer melmelada amb aquestes proporcions per quilo de fruita (sense els pinyols):

- 200 ml. d'aigua
- 500 gr. de sucre
- Suc de llimona

Rentem els albercocs i traiem els pinyols, els posem en una cassola amb l'aigua i el suc de llimona i ho fem bullir fins que estiguin tovets, hi afegim el sucre i ho anem remenant fins que el sucre s'hagi desfet. Deixem que vagi coent a poc a poc i remenant de tant en tant perquè no s'enganxi a la cassola. Quan va coent fa una escuma blanca i l'hem de treure.

Per saber si està al punt, traiem una culleradeta de la cassola i la deixem refredar, si quan la melmelada està freda s'arruga vol dir que ja està, sinó ho deixem una mica més al foc.

ARRIBA LA FESTA D'HIVERN: PARLEM EN PRESENT- Dies 12, 13 i 14 de novembre de 2010.

Som divendres a la tarda i encetem el cap de setmana. A mitjans mes de novembre la tardor és ja força avançada. Avui ens hem aixecat contents, tenint ben present l'agenda de tot el que farem aquest cap de setmana: és la **FESTA MAJOR DE SANT MARTÍ 2010**.

Avui mateix a les 8 de la tarda, hi ha l'**exposició de fotografies sobre "La nevada a El Far"** i la conferència del meteoròleg que ens parlarà sobre el temps i el temps de neu. A la **revista "Farus"**, ja podem veure la fotografia escollida per la portada.

Demà dissabte ens traurem la mandra de sobre de bon matí per anar **a la bicicletada**. Podrem assaborir el plaer de passejar pel nostre municipi, gaudint de l'aire, de l'entorn i de tot el que els nostres sentits ens permetin. Per recuperar forces a mig camí "El Far Actiu" ens prepararà un bon esmorzar. Quan arribem al poble hi haurà gresca per a tota la mainada, que podran jugar de valent als **inflables** instal·lats davant el Centre Social.

A la tarda, **concurs de postres**: tots els pastissers i pastisseres del nostre poble que de ben segur a cada casa n'hi ha un o més d'un, podran portar la seva creació a la sala, on un jurat triarà les postres més BONÍSSIMES!

A la nit el **Playback**, on tots els artistes (per un dia) que hi ha al poble ens faran passar una estona ben divertida que acabarà amb més gresca i ball, amb la millor selecció de cançons del DJ Montes de la **discomòbil**.

Diumenge, **Ofici Solemne** a l'església de Sant Martí i tot seguit **inauguració del Centre Social**, per celebrar amb tot el poble les obres de millora que s'hi han dut a terme durant l'últim any. L'orquestra Montgrins tocarà **sardanes** per commemorar-ho i a la tarda ens oferirà **concert i ball** de Festa Major.

Així es clourà l'agenda de la nostra festa, i tot això ja no serà present, serà passat i podrem recordar-ho. Aviat arribarà l'hivern i, amb ell, les festes de Nadal on esperem retrobar-vos per celebrar-les tots plegats.

BONA FESTA MAJOR PER A TOTHOM!

Àrea de cultura de l'Ajuntament d'El Far d'Empordà

Festa d'hivern 2010 el FAR d'Empordà

Divendres

12

de novembre

A les 8 del vespre, a la Sala, **Inauguració de l'Exposició:
El Far d'Empordà, nevada del 2010.**

Tot seguit, **Conferència a càrrec**

d'ELOI CORDOMÍ, meteoròleg de TV3

Dissabte

13

de novembre

A les 10 del matí, **BICICLETADA POPULAR**

Matí i tarda, **INFLABLES PER A LA MAINADA**

A les 5 de la tarda, **CONCURS DE POSTRES**

A les 10 de la nit,

PLAYBACK i DISCOMÒBIL

Diumenge

14

de novembre

A les 12 del migdia, **OFICI SOLEMNE** amb acompanyament d'orquestra.

Seguidament, **dues SARDANES** a la plaça Pau Casals i

INAUGURACIÓ DEL CENTRE CÍVIC

A les 5 de la tarda, **SARDANES, CONCERT i**

BALL DE FI DE FESTA. Tots els actes seran a càrrec de l'orquestra:

MONTGRINÉS

Les fotografies han estat realitzades pels participants a l'exposició fotogràfica "El Far d'Empordà, nevada del 2010". Han participat :

Roser Abres, Joan Arbusà, Eva Arnall, Cristina Bayés, Quim Bayés, Caldas-Ferrés, Paula Capel, Ramon Casademont, Cèlia Cerveró, Salvador Company, Xavi Franco, Doris Geli, Berta Jofre, Marina Jofre, Ona Jofre, Esther Jofre, Carmen Juárez, Tina Leiton, Trini Montalvo, Elisabeth Moret, Rosa Mª Moret, Jordi Nierga, Marc Nierga, Jordi Quiñonero, Rosa Reixach, Emma Sagué, Arnau Sirvent, Sirvent-Ferrés, Fina Trulls, Oriol Vinyoles, Xènia Vinyoles.

